

CHẾT **dưới tay** **TRUNG QUỐC**

**ĐỐI ĐẦU VỚI CON RỒNG TRUNG QUỐC – LỜI KÊU
GỌI THẾ GIỚI PHƯƠNG TÂY HÀNH ĐỘNG**

PETER NAVARRO

TÁC GIẢ NHỮNG CUỘC CHIẾN TRUNG QUỐC SẮP ĐẾN

Những lời khen ngợi dành cho “Chết dưới tay Trung Quốc”

"Bản thân tôi đã thoát khỏi nanh vuốt của đảng Cộng sản Trung Quốc và bây giờ được hưởng một cuộc sống tự do ở Mỹ. Tất cả mọi người ở đất nước mà tôi yêu mến này cần phải hiểu rằng sự xâm lăng đối với quyền con người của chính phủ Trung Quốc không chỉ dừng lại ở biên giới Trung Quốc. Các lãnh đạo đảng Cộng sản Trung Quốc tin rằng họ đang chiến đấu chống nền dân chủ và tự do, và chống lại bất kỳ chính phủ nào đang hỗ trợ các giá trị này. *Chết dưới tay Trung Quốc* là cuốn sách hoàn hảo để giải thích những nhà chiến lược của Bắc Kinh đang chiến đấu và đưa cuộc chiến tranh đó ra toàn thế giới như thế nào."

—**Li Fengzhi**, cựu đặc vụ, Bộ An ninh Quốc gia Trung Quốc

"Tại thời điểm có nhận thức cho rằng Trung Quốc là cường quốc tiếp theo của thế giới, cuốn sách này sẽ đặt sự chú ý vào một khía cạnh khác của Trung Quốc, một đất nước dường như không sẵn sàng là một thành viên có trách nhiệm của tình hữu nghị và tôn trọng giữa các quốc gia. Thất bại của cộng đồng quốc tế trong việc xem xét hiện thực Trung Quốc này không chỉ gây bất lợi cho phần còn lại của thế giới, mà chủ yếu cho người Trung Quốc, Tây Tạng, và những người đang phải hàng ngày đối mặt với các hậu quả này."

—**Bhuchung K. Tsering**, Phó chủ tịch, Chiến dịch quốc tế vì Tây Tạng

"Là một nhà báo được sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc và đã viết báo về Trung Quốc trong nhiều năm, tôi rất ấn tượng với sự hiểu biết rộng lớn của các tác giả về các vấn đề của Trung Quốc và quan trọng nhất là sự hiểu biết rõ ràng và sáng suốt nội tình Trung Quốc và mối quan hệ với Mỹ."

—**Simone Gao**, Người dẫn chương trình và nhà sản xuất giành nhiều giải thưởng của chương trình *Zooming In*, TV triều đại Đường mới

"Sự mở mắt quan trọng cho tất cả người Mỹ, *Chết dưới tay Trung Quốc* là một cuốn sách phải đọc trước khi đi mua sắm tiếp ở Walmart - hay có thể là đi xếp hàng người thất nghiệp."

—**Stuart O. Witt**, Tổng giám đốc, Cảng hàng không và vũ trụ Mojave; Phi công thử nghiệm; tốt nghiệp USN TOPGUN

"310 triệu người Mỹ nên bắt đầu nghe những gì Peter Navarro và Greg Autry viết trong *Chết dưới tay Trung Quốc* - về việc 1,3 tỷ người dân Trung Quốc dưới sự chỉ đạo của một chế độ độc tài toàn trị đang hủy hoại kế sinh nhai của họ như thế nào. Tiếng chuông tự do của cuốn sách này nên đánh thức các nhà lãnh đạo Mỹ ra khỏi giấc ngủ của họ để họ cuối cùng - cuối

cùng - nhận ra rằng các chính sách kinh tế của Trung Quốc đang làm phá sản Hợp chủng quốc Hoa Kỳ. Navarro và Autry mô tả việc này đơn giản nhất có thể, và quan trọng là chỉ ra cách để Mỹ đối phó với mối đe dọa này."

—**Richard McCormack**, Nhà xuất bản và biên tập,

Manufacturing & Technology News

"Giống như Paul Revere thời hiện đại, cuốn sách này đưa ra những cảnh báo khẩn cấp nhất về một Trung Quốc với tư tưởng con buôn, bảo hộ và đang quân sự hóa nhanh chóng, đang phá hủy một cách có hệ thống nền kinh tế Mỹ dưới biểu ngữ giả dối về "tự do" thương mại- và cùng lúc đó làm suy yếu nghiêm trọng phòng thủ quốc gia của chúng ta. Mọi người dân Mỹ cần đọc cuốn sách này và tất cả các Nghị sĩ Mỹ phải luôn mang nó bên mình."

—**Ian Fletcher**, Chuyên gia Kinh tế Cao cấp,

Liên minh vì một nước Mỹ thịnh vượng

"Một phát súng trường cực mạnh nhắm trúng điểm chết ngay hồng tâm Bắc Kinh."

—**Dylan Ratigan**, Người dẫn chương trình MSNBC's *The Dylan Ratigan Show*

"*Chết dưới tay Trung Quốc* là minh chứng tiếp theo cho việc chúng ta đang gieo những hạt giống cho sự sụp đổ của chính chúng ta. Navarro và Autry thể hiện chi tiết cách thức mà cộng sản Trung Quốc ăn cắp công ăn việc làm và công nghệ Mỹ, bán lại cho chúng ta sản phẩm kém chất lượng, và sau đó sử dụng lợi nhuận thu được để chế tạo các loại vũ khí đe dọa toàn thế giới. Cuốn sách này gây sốc và là một cuốn sách phải đọc đối với tất cả mọi người".

—**Paul Midler**, Tác giả của *Sản xuất kém chất lượng tại Trung Quốc*

"*Chết dưới tay Trung Quốc* không chỉ mô tả chính xác tầm cỡ các mối đe dọa quân sự và kinh tế của một Trung Quốc đang lớn mạnh. Các tác giả còn chỉ ra một cách chính xác và dứt khoát những doanh nhân phản bội và những kẻ biện hộ cho Trung Quốc ở Mỹ, những người đang giúp đỡ mọi mặt cho sự trỗi dậy của Trung Quốc, trừ hòa bình."

—**Alan Tonelson**, Chuyên gia nghiên cứu, Hội đồng thương mại và công nghiệp Mỹ,
AmericanEconomicAlert.org

"Lời kêu gọi hành động này nghiên cứu một cách cẩn thận và đưa ra chi tiết về những hiểm họa hiện hữu và rõ ràng- mà một Trung Quốc đang lớn mạnh nhưng không đếm xỉa đến hòa bình, gây ra cho thế giới. Bằng cách đó, nó khiến cho chúng ta phải đối mặt với sự thật không

thể tránh được: Nếu chúng ta không hành động ngay bây giờ, chúng ta sẽ phải đối mặt gần như chắc chắn với cái *Chết dưới tay Trung Quốc*."

—**Nghị sĩ Dana Rohrabacher**, Quận 46 (Đảng Cộng hòa, CA)

"Tôi đã từ lâu quan tâm đến thách thức quân sự ngày càng tăng của Trung Quốc đối với Mỹ và các đồng minh của chúng ta, nhưng "*Chết dưới tay Trung Quốc*" tiết lộ chiến lược rộng lớn hơn của Trung Quốc hiệp đồng tấn công trên nhiều mặt trận. Các tác giả đưa ra các tài liệu chứng tỏ Bắc Kinh đang sử dụng các vũ khí kinh tế của chủ nghĩa con buôn và thao túng tiền tệ kết hợp với hoạt động gián điệp, chiến tranh internet, vũ khí không gian, độc quyền nguồn tài nguyên, và trộm cắp công nghệ để đạt được sự thống trị như thế nào. Trong quá trình này, các thể mạnh kinh tế và địa chính trị cơ bản làm nền tảng cho ưu thế quân sự của Mỹ đang bị xói mòn một cách có hệ thống trong khi Trung Quốc ngày càng trở nên quyết đoán trong các tranh chấp trong khu vực. Mỗi nhà lãnh đạo chính trị và quân sự phương Tây nên đọc cuốn sách này. Ngay bây giờ!"

—**Jon Gallinetti**, Thiếu tướng, Lính thủy đánh bộ Mỹ, đã nghỉ hưu

"Một tài liệu tổng kết lạnh người về sự tích tụ cơn bão Trung Quốc. Cú rơi tự do trong không gian mà cá nhân tôi đã từng trải qua được thể hiện rất phong phú. Cú rơi tự do mà tôi cảm nhận nước Mỹ đang phải đối mặt dưới sự thống trị của Trung Quốc thực sự đáng lo ngại."

—**Brian Binnie**, Sĩ quan chỉ huy Hải quân Mỹ, đã nghỉ hưu; phi công thử nghiệm;

phi hành gia thương mại và người giành giải thưởng Ansari X

"Xin được cảnh báo trước: Một khi bạn bắt đầu đọc, bạn sẽ không muốn dừng lại. *Chết dưới tay Trung Quốc* phơi bày những nước cờ quan trọng, thường bị bỏ qua, và đôi khi cố tình bị che giấu trong một ván cờ toàn cầu tầm cỡ. Navarro và Autry đã lên tiếng báo động, kêu gọi thế giới tự do hãy hành động vì lợi ích và tương lai của mình. Thật ấn tượng, họ cũng kêu gọi cả Trung Quốc."

—**Damon DiMarco**, Tác giả của *Các câu chuyện về các tòa tháp: lịch sử bằng lời nói của sự kiện 9/11* và đồng tác giả *Hai nước Trung Quốc của tôi: Hồi ức của một người Trung Quốc phản cách mạng* với Baiqiao Tang

"Tại thời điểm này, các quan chức Trung Quốc đang đầu độc thuốc của bạn, gây ô nhiễm không khí của bạn, và phá hoại các quyền tự do của bạn. Nếu bạn là người Mỹ, Ấn Độ, hay Nhật Bản, họ đang có kế hoạch gây chiến với đất nước của bạn. Bây giờ là thời điểm tốt để đọc cuốn sách này."

—**Gordon Chang**, Tác giả của *Sự sụp đổ đang đến của Trung Quốc*

Những lời khen tặng cho cuốn sách trước đó của Peter Navarro:
Những cuộc chiến tranh Trung Quốc đang đến

"Peter Navarro đã nắm bắt bao quát các lĩnh vực mà Trung Quốc và Mỹ đang có những xung đột cơ bản về thương mại, các lợi ích kinh tế và chiến lược. Ông thể hiện điều này trong bối cảnh thế giới cho thấy những nơi mà các quá trình phát triển hiện tại của Trung Quốc có thể dẫn đến xung đột. Đề xuất của ông về việc các quốc gia kết hợp lại để đối phó với những thách thức đặt ra bởi Trung Quốc là rất thực tế. Cuốn sách này phải ở trong tay của tất cả các doanh nhân, các nhà kinh tế và các nhà làm luật."

—**Dr. Larry M. Wortzel**, Chủ tịch, Ủy ban giám sát an ninh và kinh tế Mỹ-Trung

"*Những cuộc chiến tranh Trung Quốc đang đến* là một bản tường thuật đầy thực tế và hấp dẫn về mặt tối của sự trỗi dậy của Trung Quốc mà bất kỳ ai quan tâm đến đất nước phức tạp nhưng hấp dẫn này sẽ bị thu hút. Navarro không giả bộ trong việc tìm kiếm điểm dung hòa trong cuộc tranh luận về Trung Quốc. Ông đưa ra lời kêu gọi cho Trung Quốc và phần còn lại của thế giới hành động ngay để đối phó với các vấn đề đang chong chát của đất nước - ô nhiễm môi trường, y tế công cộng, vi phạm bản quyền sở hữu trí tuệ, khan hiếm tài nguyên, và hơn thế nữa – nếu không sẽ phải đối đầu với nguy cơ mất ổn định nghiêm trọng bên trong Trung Quốc và xung đột quân sự giữa Trung Quốc và các cường quốc khác."

—**Elizabeth C. Economy**, Thành viên cao cấp của C.V. Starr và Tổng giám đốc Trung tâm nghiên cứu Châu Á, Hội đồng quan hệ quốc tế

"Peter Navarro lột tả vấn đề Trung Quốc như cách Al Gore làm đối với biến đổi khí hậu. Cuốn sách này sẽ tác động mạnh đến bạn. Một lời kêu gọi thức tỉnh mạnh mẽ."

—**Stuart L. Hart**, Chủ tịch S.C. Johnson của tập đoàn Sustainable Global Enterprise, Đại học Cornell; tác giả của *Chủ nghĩa tư bản tại những bước ngoặt*

"*Những cuộc chiến tranh Trung Quốc đang đến* cung cấp các thông tin phong phú về tác động của Trung Quốc đối với thế giới và những mối nguy mà nó tạo ra. Do tầm quan trọng rất lớn của Trung Quốc, đây là một cuốn sách tất cả chúng ta nên đọc."

—**D. Quinn Mills**, Giáo sư Alfred J. Weatherhead Jr. về Quản trị kinh doanh,
Trường Kinh doanh Harvard

"Đây là một cuốn sách được dày công nghiên cứu và diễn đạt rất tốt, và là một sự phản biện cần thiết đối với nhiều ý kiến cho rằng sự trỗi dậy của Trung Quốc là không thể tránh khỏi và rất hòa bình, và quan điểm bỏ qua hầu hết thông điệp của tác giả."

—**Richard Fisher**, Phó tổng giám đốc, Trung tâm đánh giá và chiến lược quốc tế

CHẾT DƯỚI TAY TRUNG QUỐC

**ĐỐI ĐẦU VỚI CON RỒNG TRUNG QUỐC – LỜI KÊU
GỌI HÀNH ĐỘNG TOÀN CẦU**

PETER NAVARRO VÀ GREG AUTRY

Nhà xuất bản First News

Người dịch: Nhóm dịch thuật cựu học sinh AIT

Biên tập:

Họa sĩ:

....

Tặng cho những người bạn của chúng tôi ở Trung Quốc.

Chúc cho họ có ngày sẽ sống trong tự do –
và cho đến lúc đó mong họ được an toàn.

"Công việc của những người biết suy nghĩ là không đứng về phía những kẻ đao phủ".

- *Albert Camus*

Mục lục

Lời mở đầu	xii
Chương 1: Đó không phải là sự chỉ trích Trung Quốc. Đó là sự thật.....	1
Phần I: Người mua hãy cực kỳ cảnh giác	
Chương 2: Chết vì chất độc của Trung Quốc: Thịt gà thì miễn phí nhưng phải đền người.....	10
Chương 3: Chết bởi đồ rẻ tiền Trung Quốc: Bóp nghẹt trẻ em của chúng ta từ trong nôi.....	20
Phần II: Những Vũ khí Hủy diệt việc làm	
Chương 4: Cái chết đối với nền tảng sản xuất Mỹ: Tại sao chúng ta không giải trí (hay làm việc) ở Peoria nữa?	33
Chương 5: Chết bởi thao túng tiền tệ: ngoại hối, công long.....	47
Chương 6: Chết bởi những doanh nghiệp Mỹ phản bội: Khi màu xanh đô la che lấp màu cờ Mỹ.....	54
Chương 7: Chết dưới tay con Rồng thực dân: Thâu tóm nguồn tài nguyên – Thao túng thị trường thế giới.....	63
Phần III: Chúng ta sẽ chôn người, theo phong cách Trung Quốc	
Chương 8: Chết dưới tay Hải quân biển xanh: Vì sao Báo động đỏ từ việc gia tăng quân sự của Trung Quốc	76
Chương 9: Chết dưới tay gián điệp Trung Quốc: Cách "máy hút bụi" Bắc Kinh cuốn sợi thừng để treo cổ chú Sam	89
Chương 10: Chết dưới tay tin tặc mũ Đỏ: Từ “Hắc khách” Thành Đô đến những con chip Mãn Châu	96
Chương 11: Chết dưới thanh kiếm laser của dòng họ Lưu: Mẹ, hãy nhìn, đó là ngôi sao chết chóc đang chiếu xuống Chicago	107
Phần IV: Cảm nang cho người đi nhờ xe đến nhà tù Trung Quốc	
Chương 12: Án tử hình cho Hành tinh lớn: Bạn có muốn bị rán nóng cùng sự Khái huyền?.....	122
Chương 13: Chết vì tàn sát kiểu Trung Quốc: Khi Mao gặp Orwell và Đặng Tiểu Bình tại quảng trường Thiên An Môn.....	133
Chương 14: Chết dưới tay Trung Quốc ở Trung Quốc: Thượng Hải hóa bộ gien ở vùng nóc nhà thế giới và các câu chuyện trần tục khác.....	149
Phần V: Hướng dẫn để sống sót và kêu gọi hành động	
Chương 15: Chết bởi kẻ ủng hộ Trung Quốc: Fareed Zakaria biến đi.....	152

Chương 16: Sống với Trung Quốc: Làm thế nào để Tồn tại và Thịnh vượng trong thế kỷ của Rõng.....	166
Lời kết.....	185

Lời mở đầu

Vào cuối những năm 1980, Trung Quốc ở trong tình trạng đầy phấn khích và đầy khả năng khi mà các luồng tư tưởng mới, quyền tự do cá nhân, và các cơ hội kinh tế chảy mạnh vào từ phương Tây như một dòng sông cuốn đi những rác rưởi của cuộc Cách mạng Văn hóa do Mao khởi xướng.

Trong những năm đầy hy vọng này, tôi là thành viên của một nhóm các lãnh đạo sinh viên trẻ đứng ra kêu gọi cải cách chính trị để hợp với tư duy mới và đưa Trung Quốc vào thế giới hiện đại với tư cách đường hoàng. Chúng tôi đã tổ chức các cuộc biểu tình và đọc diễn văn tại các trường học và các quảng trường trên khắp đất nước, và chúng tôi nhiệt thành tin rằng giới lãnh đạo cao cấp nhất của đảng Cộng sản trung Quốc sẽ lắng nghe. Nhưng thay vào đó, phong trào của chúng tôi đã bị nghiền nát bằng hàng đoàn xe tăng và những sự kiện bi thảm ngày 4 tháng Sáu năm 1989 tại quảng trường Thiên An Môn, mà đa phần trong các bạn đã có dịp xem trên TV với niềm kinh hãi.

Cái ngày đó đã làm mất đi rất nhiều thứ - và đó không chỉ là mạng sống của rất nhiều người Trung Quốc dũng cảm mà chúng ta vẫn hằng khóc thương. Nó còn làm mất đi cơ hội chỉ xảy ra một lần cho mỗi thế hệ để được sống tự do trong một đất nước Trung Quốc dân chủ với tương lai tốt đẹp nhất.

Không lâu sau cuộc tàn sát quảng trường Thiên An Môn, tôi bị bắt và tống vào ngục, và cùng với hàng ngàn người biểu tình khác, đã phải chịu nhiều năm tháng tra tấn và ngược đãi. Trong thời kỳ đen tối này, phải chịu đựng trong nhiều nơi cực kỳ đen tối khác nhau, nhiều bạn bè tôi đã chết; và cho đến hôm nay, một số nạn nhân Thiên An Môn còn sống sót vẫn đang còn bị lưu đày trong tù ngục hay trong các trại cải tạo lao động.

Buồn thay, cả một thế hệ mới của thanh niên Trung Quốc chẳng biết gì về điều đã xảy ra tại Thiên An Môn. Trong khi chúng ta sống ở phương Tây có thể tự do truy cập vào các đoạn video và hình ảnh trên mạng Internet liên quan đến vụ thảm sát, thì toàn bộ nội dung đó đã bị “tẩy rửa” một cách đẹp đẽ khỏi mạng Internet ở Trung Quốc bằng một đội quân kiểm duyệt hùng hậu.

Cho đến nay tôi đã dùng nửa đời người chiến đấu chống lại sự kiểm duyệt đó và đấu tranh cho tự do và dân chủ ở Trung Quốc. Hơn lúc nào hết, tôi chân thành tin rằng bất cứ ai có lý trí ở bên ngoài Trung Quốc phải hiểu rõ được điều này:

Hơn hai thập kỷ sau sự kiện Thiên An Môn, con hồ toàn trị vẫn không hề thay đổi các sọc vằn của nó. Thực tế, không giống các quốc gia ổn định hơn khác, sự chi tiêu của Trung Quốc

cho cảnh sát và kiểm soát xã hội hiện đang ngày càng tăng nhanh hơn cả ngân sách quốc phòng vốn đã tăng vùn vụt của Trung Quốc!

Tôi không hề định mỉa mai hay vì tức giận mà nhấn mạnh rằng chính nhiều quan chức đảng Cộng sản ngày xưa đã giám sát việc đánh đập, bỏ tù, và giết chết các bạn sinh viên của tôi trong sự kiện Thiên An Môn nay lại đạo diễn sự bức hại không thương xót đối với các tín đồ tôn giáo như Pháp Luân Công và sự đàn áp tàn nhẫn các dân tộc thiểu số hòa bình như người Tây Tạng hay người Uyghur ở Tây Tạng. Cũng chính đảng Cộng sản China đã hành động quá nhanh trong việc đàn áp mọi phong trào đối kháng chính trị như bản tuyên ngôn Hiến chương 08 và Phong trào Cách mạng Hoa nhài đang lên; và chỉ có một thay đổi đó là bè lũ cầm quyền của thế kỷ mới này lại chưa bao giờ xảo quyệt hơn thế, bất minh hơn thế, và tinh vi về mặt công nghệ hơn thế.

Ngày nay, khi tôi đang sống một cách tiện nghi, an toàn, và tự do ở thành phố New York, tôi có thể hiểu được tại sao lại khó đến thế cho những người phương Tây để có thể nhìn nhận rõ ràng về đảng Cộng Sản Trung Quốc như là kẻ thù nguy hiểm - cả cho nhân dân Trung Quốc và phần còn lại của thế giới. Xét cho cùng, các nhà lãnh đạo ở Bắc Kinh trông có vẻ rất dễ mến trên TV, và ngày nay theo một chiến lược định sẵn họ cố gắng kiềm chế dùng những lời đao to búa lớn mang tính đe dọa chống phương Tây như thời của Mao.

Nhưng sự thật là sự thật, và chân lý vẫn là chân lý. Và khi lần lượt các trang của cuốn sách đầy tính chiến đấu này được mở ra, bạn sẽ đối mặt với sự thật này đến sự thật rành rành khác rằng các nhà cai trị ở Bắc Kinh tiếp tục đàn áp hung bạo những tiếng nói của chính người dân Trung Quốc ngay cả khi họ - một cách có hệ thống – làm tràn ngập thế giới bằng các hàng hóa nguy hiểm, sử dụng một kho đầy uy lực các vũ khí của chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ để hủy hoại nền kinh tế của Mỹ và phương Tây, và nhanh chóng tự vũ trang bằng những hệ thống vũ khí chiến tranh tốt nhất mà mạng lưới gián điệp tinh vi của họ có thể ăn cắp được từ Lầu Năm Góc.

Tôi cũng có thể hiểu tại sao những sự thật nghiêm túc và những chân lý thô ráp này lại có thể mâu thuẫn đối với kinh nghiệm cá nhân của bạn. Như một khách du lịch đến China, bạn có thể đã có một chuyến đi vui thích xuôi dòng Dương Tử, bị quyến rũ bởi đạo quân đất nung của Tần Thủy Hoàng, bách bộ hồ hởi dọc Vạn Lý Trường Thành, hay bị hoàn toàn mê hoặc bởi Tử Cấm Thành. Hoặc thậm chí bạn có thể là một giám đốc kinh doanh người Mỹ ở Thượng Hải hay Thâm Quyển kiếm được bộn tiền và được thết đãi các bữa tiệc thịnh soạn mà chẳng có lý do để ngắm cái gì trừ bầu trời trong xanh và một con đường gạch vàng trước mặt. Không may là, hầu hết người Mỹ chưa bao giờ nhìn thấy một mặt khác của China và người dân Trung Quốc đã phải trả giá như thế nào cho tất cả sự “tiến bộ” này với một hệ thống sinh thái bị hủy hoại tàn khốc, sự tham nhũng, bất công xã hội, mất quyền con người, thực phẩm độc, và đau đớn tột tột nhất là sự tha hóa của tâm hồn con người.

Mặc dù tôi nhớ Trung Quốc, nhưng nước Mỹ đã trở thành mái nhà thân yêu thứ hai của tôi; và sự giúp đỡ của người vợ đẹp thương của tôi cho tôi thấy hằng ngày rằng tại sao nước Mỹ lại là quốc gia hùng mạnh nhất thế giới. Tôi cũng thấy sức mạnh này ở rất nhiều điều nhỏ bé ở Mỹ, như dòng chữ viết trên giấy dán trên ba dờ sóc của ô tô: “Tự do Không hề được Cho không”.

Cá nhân tôi biết rất rõ tuyên ngôn trên là thật đến thế nào. Tôi cũng biết rằng cái giá của tự do không phải lúc nào cũng là quyết đấu một trận chiến quân sự. Mà nó còn bao gồm những sự hy sinh về cá nhân, về chính trị và kinh tế để tranh đấu một cách hòa bình cho các quyền con người và dám đứng dậy vì những nguyên tắc tự do và dân chủ.

Sẽ không bao giờ là một sự lựa chọn sai lầm khi đòi hỏi rằng chúng ta phải sống xứng đáng với những nguyên tắc ấy mà hai tác giả Peter Navarro và Greg Autry đã làm trong cuốn sách gây xúc động sâu xa này; và điều đó giải thích tại sao đã đến lúc các công dân của thế giới phải chân thành đứng bên cạnh nhân dân Trung Quốc - chứ không phải là bên cạnh chế độ hà khắc và lỗi thời đã man đang cai trị họ. Nếu có một sự thật vĩnh viễn còn lại trên đời sau sự kiện Thiên An Môn, thì đó là chỉ có một nước Trung Quốc tự do và dân chủ mới có thể làm lợi cho thế giới.

--- **Baiqiao Tang**, người biểu tình trên quảng trường Thiên An Môn và là đồng tác giả của cuốn “*Hai nước China của tôi: Hồi ký của một tên phản cách mạng Trung Quốc*”

Viết tại New York

Ngày 23/03/2011

1-

Đó không phải là sự chỉ trích Trung Quốc, đó là sự thật

Chết dưới tay Trung Quốc. Đây là hiểm nguy rất thực mà giờ đây tất cả chúng ta phải đối mặt khi quốc gia đông dân nhất và nền kinh tế sẽ sớm trở thành lớn nhất thế giới này đang nhanh chóng biến thành sát thủ tàn độc nhất hành tinh.

Về mặt an toàn của người tiêu dùng, các doanh nhân vô đạo đức Trung Quốc đang làm tràn ngập thị trường thế giới với một loạt sản phẩm, thực phẩm, dược phẩm không gây chết người thì cũng cực kỳ có hại, gây ung thư, dễ gây cháy, độc.

- Về đồ dùng cho trẻ em, những sản phẩm nguy hiểm này có từ vòng tay, dây chuyền và đồ chơi chứa chì đến đồ ngủ dễ cháy, áo quần độc hại.
- Ở tiệm thuốc gần nhà hay trên mạng, ta có thể tìm thấy tất cả cách thức "chữa trị" mà thực ra là giết người - từ viên aspirin nhiễm độc, Lipitor nhái, Viagra giả trộn với strychnine đến thuốc heparin phá thận và vitamin chứa đầy độc tố arsen.
- Nếu thích chết do nổ, hỏa hoạn hay điện giật, bạn có thể chọn trong một đồng thứ từ ổ cắm nối dài, quạt, đèn bẫy người, điều khiển từ xa quá nhiệt, điện thoại di động dễ nổ và máy nghe nhạc công suất lớn tự bốc cháy.
- Dĩ nhiên, nếu vừa đói vừa muốn tự tử, ta luôn luôn có thể thưởng thức cá, trái cây, thịt hay rau nhập khẩu từ Trung Quốc ngấm ngon lành các kiểu kháng sinh bị cấm, vi khuẩn gây thối rữa, kim loại nặng, hay thuốc trừ sâu bất hợp pháp.

Ngay cả khi hàng nghìn người thực sự chết do sự tấn công dữ dội này của sản phẩm rác rưởi và chất độc của Trung Quốc, nền kinh tế Mỹ và công nhân của nó đang chịu đựng "cái chết không kém phần đau thương hơn của nền tảng sản xuất của Mỹ."

Trên mặt trận kinh tế này, nhãn hiệu quái đản "Chủ nghĩa Tự bản Nhà nước" theo kiểu cộng sản của Trung Quốc đã hoàn toàn xé bỏ những nguyên tắc của cả thị trường tự do và thương mại tự do. Thay vào đó, "các nhà vô địch quốc gia" được nhà nước chống lưng của Trung Quốc đã triển khai một hỗn hợp vũ khí của chủ nghĩa con buôn và bảo hộ để lần lượt vật hết việc làm này đến việc làm khác, từng bước một, khỏi những ngành công nghiệp của Mỹ.

"Vũ khí hủy diệt việc làm" của Trung Quốc bao gồm trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, giả mạo tràn lan sở hữu trí tuệ của Mỹ, bảo vệ môi trường lỏng lẻo một cách tệ hại, và sử dụng phổ biến lao động nô lệ. Tuy thế, trung tâm của chủ nghĩa con buôn Trung Quốc là tiền tệ bị thao túng một cách vô liêm sỉ đã gây khó khăn rất lớn cho các nhà sản xuất Mỹ, kích thích điên cuồng xuất khẩu của Trung Quốc, và dẫn đến trái bom hẹn giờ thâm hụt thương mại Mỹ - Trung gần một tỉ đô-la một ngày.

Trong khi đó, "phí nhập cuộc" cho bất cứ công ty Mỹ nào muốn leo qua "Vạn Lý Trường Thành Bảo hộ" của Trung Quốc và bán hàng vào thị trường nước này không chỉ là giao nộp công nghệ của họ cho đối tác Trung Quốc. Các công ty Mỹ còn phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang Trung Quốc, theo cách đó đã xuất khẩu "nguồn sữa mẹ" tạo ra việc làm tương lai của Mỹ cho đối thủ thù địch.

Cho đến nay hàng triệu việc làm trong ngành sản xuất của Mỹ đã bị mất đi trong sự nhạo báng thương mại tự do của Trung Quốc, còn chính công nhân áo xanh Mỹ cũng đã trở thành một loài có nguy cơ tuyệt chủng. Hãy xem xét những điều sau đây:

- Từ khi Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại thế giới vào năm 2001 và hứa hẹn giảm dỗi chấm dứt thực hiện chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ, các ngành may mặc, dệt và đồ gỗ của Mỹ đã thu nhỏ lại chỉ còn một nửa - riêng việc làm trong ngành dệt đã giảm 70%.
- Những ngành quan trọng khác như hóa chất, giấy, thép và lốp xe cũng bị bao vây tương tự, trong khi đó việc làm trong ngành sản xuất máy tính và điện tử công nghệ cao của chúng ta đã giảm hơn 40%.

Khi chúng ta đã mất hết việc làm này đến việc làm khác, nhiều người Mỹ vẫn tiếp tục nhằm lẫn gán sản xuất Trung Quốc với những sản phẩm rẻ tiền, phẩm cấp thấp như giày dép và đồ chơi. Nhưng thực ra, Trung Quốc đang tiến lên trong "chuỗi giá trị" và thành công trong việc chiếm lấy thị phần của nhiều ngành thu nhập tốt nhất của Mỹ - từ ô tô và hàng không vũ trụ đến thiết bị y tế tiên tiến.

Với sự hỗ trợ to lớn của chính phủ, các công ty Trung Quốc đang ráo riết lũng đoạn các thị trường được gọi là ngành "xanh" như ô tô điện, năng lượng mặt trời, và năng lượng gió. Hiển nhiên, đó chính là những ngành các chính khách Mỹ rất thích rêu rao như là các nguồn mới tạo ra việc làm tốt nhất của Mỹ.

Chẳng hạn, trên mặt trận năng lượng gió, Trung Quốc hiện nay dẫn đầu thế giới về sản xuất tua-bin gió và thật mỉa mai trong cả chủ nghĩa bảo hộ. Vì ngay cả khi các công ty được nhà nước trợ cấp của Trung Quốc làm tràn ngập thị trường thế giới với tua-bin của họ, các nhà sản xuất nước ngoài như General Electric đóng tại Mỹ, Gamesa của Tây ban nha, và Suzlon của Ấn Độ bị cấm đấu thầu các dự án ở Trung Quốc do chính sách "Chỉ mua hàng Trung Quốc".

Một trong những hậu quả nguy hiểm nhất từ sự nổi lên của Trung Quốc như là "công xưởng" không thể tranh chấp của thế giới là sự phàm ăn ngày càng tham lam năng lượng và nguyên liệu của trái Đất. Để nuôi cỗ máy sản xuất của mình, Trung Quốc phải tiêu dùng một nửa xi-măng, gần một nửa lượng thép, một phần ba đồng, và một phần ba nhôm của thế giới. Hơn nữa, vào năm 2035, nhu cầu dầu của chỉ *riêng* Trung Quốc sẽ vượt tổng sản lượng dầu hiện nay của toàn thế giới.

Đây là thói phàm ăn chết người. Vì để hỗ trợ cho thói phàm ăn này, các viên chức chính quyền Trung Quốc đã leo lên chiếc chiếu thực dân đầm máu ngòi cùng các nhà độc tài sát

nhân và các chế độ tàn bạo khắp thế giới. Để làm điều đó, các viên chức chính phủ và nhà ngoại giao Trung Quốc đã tiến hành lạm dụng một cách thô bỉ nhất chính sách ngoại giao của Liên Hiệp Quốc mà thế giới từng thấy.

Là thành viên thường trực của Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc, Trung Quốc có thể phủ quyết bất cứ biện pháp trừng phạt nào họ muốn. Trong gần một thập kỷ nay, những nhà ngoại giao cao cấp Trung Quốc đã dùng quyền phủ quyết của Trung Quốc để mồi lái một loạt các giao dịch "đổi máu lấy dầu" và "cưỡng đoạt lấy nguyên liệu". Hãy xem xét các thực tế sau:

- Để đổi lấy dầu của Sudan, những con buôn quyền phủ quyết Trung Quốc đã ngăn Liên Hiệp Quốc can thiệp vào nạn diệt chủng ở Darfur - thậm chí khi lực lượng quân sự Janjaweed tàn bạo sử dụng vũ khí Trung Quốc để cưỡng hiếp hàng ngàn phụ nữ và giết chết 300.000 người dân Sudan vô tội.
- Những con buôn quyền phủ quyết Trung Quốc cũng ngăn Liên Hiệp Quốc trừng phạt Iran và vị tổng thống bài Do Thái, trừng cử nhờ gian lận, để được tiếp cận các mỏ khí thiên nhiên lớn nhất thế giới. Hành vi này đã mở toang cánh cửa cho phổ biến hạt nhân ở Trung Đông. Nó cũng làm tăng cao khả năng tấn công hạt nhân vào Israel và làm tăng đáng kể nguy cơ vũ khí hạt nhân rơi vào tay các phần tử thánh chiến chống Mỹ.

Sự lạm dụng của Trung Quốc đối với sứ mạng gìn giữ hòa bình của LHQ không còn là những sự cố riêng lẻ. Có thể nói rằng, chúng là một phần của chiến lược "tiến ra ngoài", biến Trung Quốc từ một quốc gia từng theo chủ nghĩa biệt lập thành một đế quốc thực dân bành trướng lớn nhất thế giới. Đây là sự mỉa mai không nhỏ cho một quốc gia ban đầu được xây dựng trên những nguyên tắc Mác-xít chống thực dân và từng là nạn nhân đau khổ của Đế quốc Anh và cuộc chiến tranh thuốc phiện trên đất Trung Quốc.

Khắp châu Phi, châu Á, và Mỹ Latin sâu sau của Mỹ, nhãn hiệu chủ nghĩa thực dân thế kỷ 21 của riêng Trung Quốc luôn bắt đầu với sự mặc cả hiểm ác này: những khoản cho vay hậu hĩnh, lãi suất thấp để xây dựng hạ tầng đổi lấy nguyên liệu và sự xâm nhập thị trường nội địa.

Dĩ nhiên, một khi đất nước đó cần phải miếng mồi thực dân này, thay vì dùng lao động tại chỗ, Trung Quốc sẽ mang đến đội quân kỹ sư và công nhân khổng lồ để xây dựng đường cao tốc, đường sắt, cảng và hệ thống viễn thông. Hạ tầng này cả về nghĩa đen và nghĩa bóng mở đường khai thác và vận chuyển nguyên vật liệu. Sau đó gỗ của Cameroon, ma-giê của Congo, thạch cao của Djibouti, mangan của Gabon, uran của Malawi, titan của Mozambique, mo-lyb-đen của Niger, thiếc của Rwanda, và bạc của Zambia quay trở lại các công xưởng của Trung Quốc ở các thành phố như Trùng Khánh, Đông Quan, và Thẩm Quyển. Tiếp theo, như cú đánh kết liễu cuối cùng của chủ nghĩa thực dân, Trung Quốc sẽ bán lại thành phẩm của họ vào thị trường các nước này - xóa bỏ các ngành tại chỗ, đẩy cao tỉ lệ thất nghiệp, và đẩy các thuộc địa mới lún sâu hơn nữa vào đói nghèo.

Tự vũ trang tận răng

Ngay khi Trung Quốc phát triển bằng cái giá mà tất cả các nước còn lại trên thế giới phải trả, họ cũng dùng sự phát triển kinh tế nhanh chóng của mình tài trợ cho một trong những sự tăng cường quân sự nhanh và toàn diện nhất mà thế giới từng chứng kiến. Theo cách này, với tinh thần nhận xét của Lê-nin là nhà tư bản sẽ bán dây thừng dùng để treo cổ chính hắn, mỗi "đô-la Walmart" người Mỹ chúng ta hiện nay chi tiêu vào những thứ nhập khẩu rẻ tiền giá tạo của Trung Quốc vừa là khoản ứng trước cho tình trạng thất nghiệp của chúng ta vừa là khoản tài trợ bổ sung cho một Trung Quốc vũ trang nhanh chóng. Đây chỉ là một vài điểm mà cỗ máy chiến tranh khoa trương đó đang định hình:

- Hải quân và không quân mới được hiện đại hóa có tất cả mọi thứ từ tàu ngầm hạt nhân tàng hình và máy bay phản lực chiến đấu với thiết kế mới nhất của Nga đến tên lửa đạn đạo có thể nhắm chính xác các tàu sân bay Mỹ trên các đại dương.
- "Lầu năm góc" của Trung Quốc tự tin phát triển các hệ thống vũ khí tiên tiến - trong đó nhiều thứ do tin tặc và gián điệp ăn cắp của chúng ta - để bắn hạ vệ tinh và hệ thống GPS của chúng ta và tấn công bằng đầu đạn hạt nhân vào sâu trung tâm nước Mỹ.
- Không giống như quân đội Mỹ đã kiệt sức và giờ đây dần mỏng do các cuộc xung đột ở Afghanistan và Iraq, quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc - quân đội lớn nhất thế giới - có cả lực lượng vượt trội và tính sẵn sàng chiến đấu để áp đảo lực lượng của Ấn Độ, Hàn Quốc, Đài Loan, hay Việt Nam và vẫn còn quá đủ bộ binh để nghiền nát Taliban và giữ gìn hòa bình ở Baghdad nếu nó quan tâm đến.
- Cánh "diều hâu chiến tranh" của quân đội Trung Quốc thậm chí chuẩn bị khả năng ném bom hạt nhân từ vũ trụ mà hầu như không để lại dấu vết. Những vũ khí hạt nhân vũ trụ này đến đúng mục tiêu chỉ trong vài phút ngắn ngủi, quá nhanh và lặng lẽ để đối phó.

Dĩ nhiên, Mỹ không phải là quốc gia duy nhất nên e ngại sự nổi lên của kẻ gây hấn châu Á mới và hùng mạnh này. Những láng giềng ngày càng lo lắng giờ đây đối mặt với nguy cơ tăng lên nhanh chóng từ một kẻ bá quyền châu Á đang lên với chính sách đe dọa chiến tranh và bắt nạt trong các vấn đề từ tiếp cận các tuyến vận tải biển đến tranh chấp lãnh thổ âm ỉ kéo dài.

Chính Đại ca gặp Mùa xuân yên lặng¹

Cũng ở trong hiểm nguy là hàng trăm triệu công dân Trung Quốc vô tội, những người đối mặt với nguy cơ cực kỳ lớn "Trung Quốc chết dưới tay Trung Quốc" từ mô hình tăng trưởng kinh tế với ô nhiễm lan tràn, chính trị thần quyền của Đảng Cộng sản cứng nhắc dựa trên giai cấp, và một chủ nghĩa toàn trị như George Orwell mô tả trong tác phẩm "1984".

Về mặt ô nhiễm, nền kinh tế sản xuất chiếm tỉ trọng cao, dựa quá mức vào xuất khẩu đã biến bầu khí quyển phía trên những trung tâm công nghiệp của Trung Quốc thành đám mây che phủ độc hại lớn nhất thế giới. Hơn 70% hồ, sông, suối chính của Trung Quốc ô nhiễm

¹ Tác phẩm nổi tiếng của Rachel Louise Carson (1907 – 1964), *Mùa xuân yên lặng (Silent Spring)* 1962, được ghi nhận là xuất phát điểm cho phong trào bảo vệ môi trường trên toàn cầu. ND

trầm trọng. Thậm chí một chuyến du lịch xuôi sông Dương Tử, phía trên đập Tam Hiệp, cho thấy kho báu quốc gia nguyên sơ trước đây của Trung Quốc, nơi Mao đã từng bơi qua giờ đây hầu như vắng bóng các loài chim và dấu hiệu của các loài thủy sinh.

Trong khi đó, "thứ xảy ra ở Trung Quốc không ở lại Trung Quốc". Khi các nhà máy Trung Quốc tạo ra con lũ sản phẩm để chất lên giá các cửa hàng của Target và Walmart, các loại tro bụi ô nhiễm không khí cực kỳ độc hại của Trung Quốc cũng bay hơn 6.000 dặm theo các dòng khí đối lưu tầng trên khí quyển đến California, thả các chất thải độc hại xuống dọc đường đi. Ngày nay, phần lớn mưa axit ở Nhật và Hàn quốc là "Made in China", trong khi tỉ lệ ngày càng tăng các hạt bụi mịn phát hiện trong không khí các thành phố ở bờ biển phía Tây như Los Angeles cũng xuất phát từ các nhà máy của Trung Quốc.

Về nguy cơ từ xã hội cứng nhắc, dựa trên giai cấp của Trung Quốc, sự thật mỉa mai, cay đắng ở đây là Đảng Cộng sản cầm quyền cai trị không phải là một đảng "Cộng hòa Nhân dân" chân chính mà là một chế độ thần quyền thế tục. Trong khi Mác trở mình trong mồ và xác ướp Mao từ chiếc hòm pha lê của mình hướng cặp mắt đờ đẫn vào quảng trường Thiên An Môn, một bộ phận nhỏ dân số Trung Quốc trở nên giàu có cực kỳ dù cho một tỉ công dân Trung Quốc tiếp tục sống trong thế giới đói nghèo của triết gia Thomas Hobbes². Họ không được chăm sóc y tế đầy đủ và một bệnh tật nhỏ cũng thành án tử hình.

Nền chính trị toàn trị của Trung Quốc cũng kinh hoàng không kém. Để dập tắt chống đối, đảng Cộng sản dựa vào công an và lực lượng bán quân sự trên một triệu người. Mạng lưới theo dõi kiểu Orwell³ cũng có khoảng 50.000 công an mạng. Các công an thực và ảo này không ngừng cùng nhau ngăn chặn và đàn áp.

- Thử lập ra tổ chức nghiệp đoàn độc lập ở nơi làm việc của mình, bạn sẽ bị đánh và đuổi việc.
- Đứng lên vì quyền con người hay quyền phụ nữ, bạn sẽ bị săn lùng tàn nhẫn, quản thúc trong nhà, hay đơn giản "biến mất".
- Bị phát hiện là người theo Pháp Luân Công hay "Hội kín Thiên chúa giáo", thì hãy sẵn sàng để "tư tưởng lệch lạc" của bạn được tẩy não.

Màn kết trong chuỗi đàn áp như trên của Trung Quốc là quần đảo ngục tù⁴ tàn bạo của các trại lao động cường bức, nơi hàng triệu công dân Trung Quốc bị lưu đầy - thường không qua xét xử. Đối với những người bị giam ở trại tù Laogai còn tồi tệ hơn; theo tổ chức Ân xá Quốc tế, hàng năm nước Cộng hòa Nhân dân này xử tử dân chúng của mình nhiều hơn mấy lần các nước khác gộp lại.

² Thomas Hobbes (1588-1679), nhà triết học người Anh. ND

³ Tiểu thuyết "1984" của George Orwell viết năm 1948 mô tả một chế độ mà mọi cử chỉ và suy nghĩ của công dân đều bị theo dõi qua một mạng lưới rải khắp nơi từ phòng ngủ đến quảng trường. ND.

⁴ Âm chỉ đến tác phẩm Quần đảo Gulag của nhà văn Nga Aleksandr Solzhenitsyn mô tả chuỗi vô tận những trại lao động tập trung dưới thời Xô Viết. ND.

Ít ra tiêm thuốc độc giờ đây được ưa chuộng hơn viên đạn bắn vào đầu truyền thống. Tuy nhiên, đó không phải do lòng từ bi dẫn đến "sự đổi mới" hình thức tử hình này. Đơn giản là vi tiêm thuốc độc dễ dọn vệ sinh hơn, ít nguy cơ bị nhiễm HIV cho người thi hành án, và dễ dàng hơn nhiều cho việc thu hoạch các bộ phận cơ thể của nạn nhân để bán ra chợ đen.

Phản bội nghiêm trọng, trốn tránh còn nghiêm trọng hơn

Ngay cả khi vô số cái Chết dưới tay Trung Quốc diễn ra cả bên trong nước Cộng hòa Nhân dân này và ở những xưởng máy chết chóc trên khắp thế giới, các nhà lãnh đạo doanh nghiệp, nhà báo, và nhà chính trị Mỹ có quá ít để nói về nguy cơ lớn nhất duy nhất đối mặt với nước Mỹ và thế giới.

Trong lĩnh vực kinh doanh, một số công ty lớn nhất của Mỹ - từ Caterpillar và Cisco đến General Motors và Microsoft - đã hoàn toàn đồng lõa với chính sách "trước hết chia rẽ nước Mỹ và sau đó chinh phục nó" của Trung Quốc. Bi kịch ở đây là khi chủ nghĩa con buôn Trung Quốc bắt đầu tấn công ngành công nghiệp Mỹ vào cuối những năm 1990 - những ngành như đồ gỗ, dệt và may mặc bắt đầu sụp đổ hết ngành này đến ngành khác - cộng đồng doanh nghiệp và các tổ chức kinh doanh như Phòng Thương mại Mỹ đã từng đoàn kết bên nhau.

Tuy nhiên, trong thập kỷ qua, khi mỗi việc làm của Mỹ và mỗi nhà máy Mỹ mới chuyển sang Trung Quốc, vì mỗi quan tâm hẹp hòi nhằm tối đa hóa lợi nhuận, nhiều lãnh đạo công ty Mỹ đã dàn xếp với đối tác Trung Quốc của họ. Thực ra, khi bánh mì của họ được phết bơ ở nước ngoài, các tổ chức được gọi là 'Mỹ' như Bàn tròn kinh doanh và Hiệp hội các nhà sản xuất quốc gia đã chuyển biến từ phê phán gay gắt chủ nghĩa con buôn Trung Quốc thành những chiến binh cời mỡ, và thường rất xông xáo trong vận động hành lang ủng hộ Trung Quốc.

Trong khi nhiều giám đốc điều hành công ty Mỹ trở thành những chiến binh vận động hành lang cho Trung Quốc, các nhà báo Mỹ phần lớn đã mất tích. Sự tinh giản biên chế của các tờ báo và tin tức truyền hình trong thời đại Internet dẫn đến việc đóng cửa hay thu hẹp nhiều phòng tin tức ở nước ngoài. Dẫn đến các phương tiện truyền thông Mỹ ngày càng dựa vào luồng tin tức từ báo chí của chính quyền Trung Quốc - một trong những cỗ máy tuyên truyền không ngừng và hiệu quả nhất mà thế giới từng chứng kiến.

Trong khi đó, tinh hoa của báo chí tài chính Mỹ - nhất là tờ *Wall Street Journal* - sốt sáng trung thành với thị trường tự do và tư tưởng thương mại tự do, dường như không biết đến một thực tế là "thương mại tự do một chiều" của Trung Quốc hoàn toàn là sự đầu hàng đơn phương của Mỹ trong thời đại chủ nghĩa tư bản nhà nước Trung Quốc. Điều vô lý ở đây là thay vì xem cải cách thương mại là một hình thức tự vệ chính đáng chống lại sự tấn công liên tục của hành động "lợi mình, hại người" của Trung Quốc, báo chí như tờ *Wall Street Journal* lại liên tục phê phán nguy cơ "chủ nghĩa bảo hộ" Mỹ. Tất cả điều đó quá vô nghĩa, nhưng tiếng trống ý thức hệ vẫn tiếp tục vang lên.

Không một nhóm cá nhân riêng lẻ nào xứng đáng bị lên án hơn các chính trị gia Mỹ vì tội đã nhu mì, thụ động và dốt nát khi để Trung Quốc tự do hành động đối với nền tảng sản xuất

của Mỹ và tiến hành tăng cường quân sự qui mô lớn. Không phải vì Quốc hội Mỹ đã không được cảnh báo đầy đủ về những hiểm nguy của một Trung Quốc đang lên. Mỗi năm, Quốc hội đã cấp ngân sách cho Ủy ban Mỹ - Trung Quốc xuất bản báo cáo hàng năm và nhiều tài liệu về mối nguy cơ đang nổi lên này.

Chẳng hạn, Ủy ban Mỹ - Trung Quốc đã cảnh báo "hoạt động gián điệp của Trung Quốc trong nước Mỹ rộng đến nỗi chúng trở thành nguy cơ lớn nhất duy nhất với an ninh công nghệ Mỹ". Thực tế, đến nay, mạng lưới gián điệp rộng lớn của Trung Quốc đã đánh cắp những bí mật quan trọng liên quan đến tàu khu trục mang tên lửa dẫn đường hệ Aegis, máy bay ném bom B1-B, hỏa tiễn Delta IV, hệ thống dẫn đường cho tên lửa đạn đạo ICBM, máy bay ném bom tàng hình, và tàu vũ trụ Con thoi. Tin tức và gián điệp Trung Quốc có hiệu quả như nhau trong việc cung cấp chi tiết hệ thống phóng máy bay của tàu sân bay, máy bay không người lái, thiết kế lò phản ứng tàu thủy, hệ thống động cơ đẩy của tàu ngầm, cơ chế hoạt động bên trong của bom neutron, và thậm chí quy trình hoạt động rất chi tiết của tàu chiến hải quân Mỹ.

Tương tự, về nguy cơ kinh tế, Ủy ban đã yêu cầu Quốc hội thừa nhận rằng các doanh nghiệp vừa và nhỏ của Mỹ "đương đầu với toàn bộ sức mạnh của các thủ đoạn thương mại không công bằng, thao túng tiền tệ, và trợ cấp không hợp pháp của Trung Quốc cho các hoạt động xuất khẩu của nó". Bất chấp những cảnh báo này, Quốc hội tiếp tục đã bỏ qua tư vấn của ủy ban độc lập và từ chối thức tỉnh trước nguy cơ kinh tế và quân sự ngày càng tăng từ Trung Quốc.

Dĩ nhiên, Nhà Trắng phải chịu trách nhiệm tương tự. Cả hai tổng thống George W. Bush và Barack Obama đã nói chuyện nhẹ nhàng và mang rất ít gây khi đến Trung Quốc. Lý do của tổng thống Bush là bận rộn với cuộc chiến ở Iraq và an ninh nội địa cộng với niềm tin mù quáng vào đủ mọi thứ, trừ thị trường tự do. Chỉ trong nhiệm kỳ của Bush, nước Mỹ đã mất hàng triệu việc làm cho Trung Quốc.

Về phần mình, *ứng cử viên* Obama trong chiến dịch vận động vào năm 2008 đã hứa hẹn nhiều lần kiên quyết chấm dứt hoạt động thương mại không công bằng của Trung Quốc, nhất là tại các bang công nghiệp chủ yếu như Illinois, Michigan, Ohio, và Pennsylvania. Thế nhưng, từ khi nhậm chức, Tổng thống Obama đã nhiều lần cúi đầu trước Trung Quốc về những vấn đề thương mại then chốt, chủ yếu vì ông muốn Trung Quốc tiếp tục tài trợ cho thâm hụt ngân sách khổng lồ của Mỹ. Trong khi Obama thể chấp tương lai của chúng ta cho các ngân hàng Trung Quốc, ông ta không hiểu được rằng chương trình tạo việc làm tốt nhất cho nước Mỹ là cải cách thương mại toàn diện với Trung Quốc.

Lộ trình phía trước: Mọi con đường đều hướng đến Bắc Kinh

Trong sách này, chúng tôi sẽ nêu một cách hệ thống các dạng Chết dưới tay Trung Quốc chính - từ kỷ lục kinh hoàng về an toàn sản phẩm và sự hủy hoại nền kinh tế Mỹ đến sự gia tăng của chủ nghĩa thực dân Trung Quốc, sự tăng cường quân sự nhanh chóng của Trung Quốc, và các hoạt động gián điệp mạnh mẽ và trắng trợn. Để làm điều đó, mục tiêu bao trùm của chúng tôi không chỉ cung cấp cho bạn một sự thực rõ ràng và danh mục sự lạm dụng của Trung Quốc. Cuốn sách này cũng có nghĩa như một cầm nang hướng dẫn sống còn và kêu gọi

hành động tại một thời khắc quan trọng trong lịch sử nước Mỹ và thế giới. Trừ khi tất cả chúng ta cùng nhau đứng lên đương đầu với con Rồng này, phần còn lại của cuộc đời chúng ta và cuộc sống của con cháu chúng ta sẽ kém thịnh vượng hơn nhiều - và lại nguy hiểm hơn nhiều - so với Thời đại Vàng son mà nhiều người trong chúng ta đã lớn lên.

Phần I

Người mua hãy cực kỳ cảnh giác

2-

Chết vì chất độc của Trung Quốc: Thịt gà thì miễn phí nhưng phải đền người

Ở Trung Quốc thì thức ăn Trung Hoa được gọi là gì? Là “Thức ăn”!

- Jay Leno

Trong khi câu đùa này nghe vui vui, thì cụm từ “thực phẩm Trung Hoa” lại hàm nghĩa nghiêm trọng hơn nhiều khi mà Trung Quốc đang cung cấp cho nước Mỹ ngày càng nhiều trái cây, rau củ, cá và thịt, không kể các loại vitamin và thuốc chữa bệnh.

Trung Quốc là nước xuất khẩu hải sản lớn nhất sang Mỹ, là nhà cung cấp chính về gà thịt trắng và là nước xuất khẩu chè lớn thứ ba trên thế giới. Các nhà nông Trung Hoa cũng cung cấp cho chúng ta 60% nước táo ép, 50% tỏi, và một số lượng lớn đủ các loại từ quả lê đóng hộp, nấm bảo quản đến mật ong và sữa ong chúa.

Đối với các dược phẩm, Trung Quốc cũng sản xuất cho thế giới đến 70% lượng penicillin, 50% lượng aspirin, và 33% lượng tylenol. Các công ty dược Trung Quốc cũng đã chiếm lĩnh phần lớn thị phần thế giới về kháng sinh, enzyme, các acid amin chính và vitamin tổng hợp. Trung Quốc thậm chí đã thống lĩnh đến 90% thị phần thế giới về vitamin C- cùng lúc đó họ đang có vai trò áp đảo trong việc sản xuất các loại vitamin A, B12, và E, không kể nhiều loại nguyên liệu để sản xuất vitamin tổng hợp.

Các số liệu thống kê này làm tất cả chúng ta lo lắng chỉ vì một lý do đơn giản: Một phần quá lớn các loại thuốc Trung Quốc đang tràn ngập các cửa hàng và siêu thị thuốc của chúng ta thực sự là chất độc. Đây là lý do tại sao thực phẩm và dược phẩm Trung Quốc luôn được xếp hàng đầu trong các loại phải kiểm tra khi nhập vào biên giới hoặc bị trả về bởi cả cơ quan Quản lý Thực phẩm & Dược phẩm của Mỹ lẫn Cơ quan An toàn Thực phẩm châu Âu.

Thế sao Trung Quốc vẫn tiếp tục mang cho chúng ta các loại thực phẩm và thuốc có thể làm chúng ta đau ốm hoặc giết chúng ta như vậy? Đôi khi các chất độc có trong chuỗi cung cấp thực phẩm và thuốc là hậu quả ngẫu nhiên của những yếu tố như phương pháp sản xuất kém chất lượng, quy trình kém vệ sinh, hoặc là chất độc từ đất do môi trường bị ô nhiễm. Những khi khác thì do những kẻ thoái hóa về đạo đức hay còn gọi là “kẻ dã tâm”- một từ do chính người dân của họ gọi- cố tình làm nhiễm bẩn thực phẩm và thuốc, đơn giản chỉ vì muốn gia tăng lợi nhuận cho họ.

Cho dù là do ngẫu nhiên hay bởi cố tình, việc đầu tiên bạn cần biết cụ thể về cái Chết dưới tay Trung Quốc này là nó không phải tại riêng ai cả. Thật vậy, người Trung Quốc, dù là nông

dân, ngư dân, nhà chế biến thực phẩm hay là người bán thuốc, đều có thể đầu độc chính người dân của họ y như họ đầu độc người Mỹ, người châu Âu, người Nhật, người Hàn và tất cả những ai trên toàn thế giới dùng thực phẩm và thuốc của họ. Để ném thử chút ít vị chua trong câu nói trên, hãy xem thử sự việc "Cái gì trong chảo của anh thế?": Có tới 10% nhà hàng ở Trung Quốc sử dụng cái gọi là "dầu ăn bẩn" để nấu nướng.

Dầu ăn bẩn là một hỗn hợp hôi hám của dầu đã qua sử dụng và chất thải thu được từ hồ ga và cống rãnh từ các nhà bếp thương mại, chứa đầy nấm mốc độc aflatoxin gây ung thư gan. Những kẻ nhặt rác ở Trung Quốc lén lút bán thứ này cho nhiều nhà hàng với giá chỉ bằng một phần năm giá dầu đậu nành hay dầu lạc mới. Ngoài khả năng gây ung thư, cái hỗn hợp gồm dầu bị mốc với đủ loại thực phẩm bỏ đi này có thể là bản án tử hình bất ngờ cho bất kỳ ai bị dị ứng thực phẩm nặng.

Kẻ giết người hàng loạt Melamine Trung Quốc

Câu chuyện dầu ăn bẩn này cho dù có thể làm chúng ta căm phẫn, nhưng so với chuyện những kẻ giết người hàng loạt melamine Trung Quốc thì nó chưa là gì cả. Những kẻ sát nhân này đã hạ gục nhiều nạn nhân trên đất Trung Hoa cũng như trên khắp thế giới, và những nỗ lực thường là vô ích để bắt giữ chúng chỉ minh họa về mặt địa lý sự khó khăn cho cả chính phủ Trung Quốc lẫn nhà hành pháp Mỹ trong việc bảo đảm an toàn thực phẩm và thuốc men khi mà bọn sát nhân hoạt động chỉ vì lợi nhuận.

Bản thân vũ khí của kẻ sát nhân, melamine, thực ra là một hóa chất có giá trị khi chúng không bị lén lút cho vào thực phẩm. Kết hợp melamine với formaldehyde để sản xuất nhựa melamine, bạn sẽ có được một chất dẻo có độ bền cao dùng chế tạo các sản phẩm như formica và các bảng viết bằng bút xóa. Trộn với một số hóa chất khác, bạn có thể dùng melamine như một chất chống cháy, phân bón, hay là "phụ gia siêu dẻo" dùng trong bê tông cường độ cao. Thế nhưng thêm melamine vào các sản phẩm như thức ăn gia súc, sữa, hoặc sữa cho trẻ sơ sinh thì không còn cách nào nhanh hơn để hủy hoại hai quả thận trong người.

Thế tại sao những doanh nhân có dã tâm của Trung Quốc lại thêm melamine vào thực phẩm của chúng ta? Đó là vì hàm lượng nitrogen cao trong melamine có thể nhái mức protein cao trong thực phẩm. Sự giả mạo protein kiểu Trung Quốc này do đó có thể đánh lừa các nhân viên kiểm tra thực phẩm trong việc xếp hạng thực phẩm có hàm lượng protein cao. Vì melamine rất rẻ so với protein thật, nên điều này có nghĩa là rất nhiều tiền sẽ vào túi kẻ gian, bất kể nhiều người có thể thiệt mạng.

Ai giết chó của tôi? Cái gì đã xảy ra với con mèo của tôi?

Thế giới lần đầu biết đến việc giả mạo protein của Trung Quốc vào năm 2007, khi hàng chục ngàn chó và mèo ở châu Âu, Mỹ và Nam Phi bị chết vì loạt thức ăn nhiễm melamine. Và không chỉ thú vật nuôi bị ảnh hưởng. Theo Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm cùng Bộ Nông nghiệp Hoa Kỳ, ba triệu người Mỹ đã tiêu thụ thịt gà và thịt heo nuôi bằng thức ăn có chứa melamine.

Và giờ bạn hãy nghe đây: Nếu bạn bị mất con vật nuôi đang khỏe mạnh vì một chứng bệnh bí ẩn hay do hồng thận, có lẽ là chúng bị chết do "Chất độc Trung Hoa". Có thể đoán trước được rằng khi vụ việc nổ ra, chính phủ Trung Quốc đã tìm cách ngăn chặn và thậm chí từ chối cho phép các thanh tra viên nước ngoài đến để xem xét vụ việc. Tuy nhiên, sau đây mới là một câu chuyện khác khi sự cố melamine nổ ra trên chính đất nước Trung Hoa.

Không có gì là việc riêng của ai cả, Phần hai

"Tôi đã hoàn toàn mất niềm tin vào sữa bột do Trung Quốc sản xuất", Emily Tang, một công chức 31 tuổi ở thành phố Thẩm Quyển có cô con gái 3 tuổi nói.

—Bloomberg BusinessWeek

Năm 2008, gần 300.000 trẻ sơ sinh Trung Quốc bị ốm và 6 trẻ đã chết sau khi 22 nhà máy sữa ở Trung Quốc bị nghi ngờ là đã cho thêm melamine vào sữa và sữa dành riêng cho trẻ sơ sinh. Theo Triệu Huệ Bình, một nông dân nuôi bò sữa ở tỉnh Hồ Bắc: "Trước khi sử dụng melamine, người ta đã dùng cháo gạo và tinh bột khoai để cố ý làm tăng số đo hàm lượng đạm, nhưng cách này rất dễ bị phát hiện, nên họ chuyển sang dùng melamine".

Trong trường hợp cụ thể này, những kẻ giả mạo đầy dã tâm còn không thèm dùng loại melamine tinh khiết công nghiệp. Thay vào đấy, chúng dùng loại rẻ tiền hơn - và độc hại hơn - "melamine phế thải". Không ngạc nhiên khi nhiều trẻ em dù khỏi bệnh vì nhiễm độc melamine đã bị tổn thương thận nghiêm trọng. Điều làm người ta rùng mình là sự việc xảy ra chỉ một năm sau khi Thủ tướng Ôn Gia Bảo đã quyết định chi thêm 1,1 tỷ đô la và cử hàng trăm ngàn thanh tra viên đi kiểm tra các cơ sở sản xuất thực phẩm và dược phẩm.

Tờ *New York Times* đã có bài nói về sự thất bại triền miên trong quản lý này như sau:

Sự có liên quan đến các nhà máy sữa làm dấy lên một câu hỏi cốt lõi là liệu đảng Cộng sản đang cầm quyền có khả năng tạo ra một cơ cấu điều hành có trách nhiệm và minh bạch trong hệ thống một đảng hay không.

Ta hãy xem câu chuyện hài nhỏ có thể trả lời câu hỏi ấy đồng thời nhấn mạnh sự khác biệt căn bản giữa các chế độ xã hội mở và tự do với chế độ toàn trị tàn bạo ở Trung Quốc. Năm 2010, nguyên nhà báo Triệu Liên Hải bị tù sau một phiên tòa vờ vịt trong đó anh bị từ chối khả năng đưa ra bằng chứng. "Tội" của Triệu không đầu độc mọi người. Đúng hơn là anh bị kết tội "gây rối trật tự xã hội" vì đã cố đưa ra ánh sáng những kẻ giết người bằng melamine sau khi con anh bị mắc bệnh. Và đây cũng lại thêm một lý do nữa vì sao Cộng hòa nhân dân Trung Hoa sẽ không bao giờ có thể bảo đảm cho chúng ta các sản phẩm an toàn hơn được.

Không như ở các nước dân chủ, nơi quyền tự do ngôn luận và tự do hội họp là bất khả xâm phạm để giúp soi rọi mọi hành vi sai trái, Trung Quốc dấu nhem mọi thứ - và cho tất cả những người phản kháng vào trại lao động cải tạo.

Những chất độc giết người có tên heparin của Trung Quốc

Bây giờ, nếu bạn nghĩ rằng sự cố melamine là xưa rồi, thì không đâu! Cho đến tận bây giờ, các sản phẩm nhiễm độc melamine vẫn ngày càng nhiều vì nó thực sự đem lại lợi ích quá lớn khi được dùng làm chất phụ gia, cho dù nó tàn phá quả thận của con người.

Còn như bạn nghĩ rằng thủ đoạn kiếm lợi nhuận bằng việc sử dụng những chất nhiễm độc như melamine chỉ có trong thực phẩm, thì cũng không chỉ thế thôi đâu. Chất độc giết người trong heparin của Trung Quốc minh họa sinh động việc bọn con buôn bất lương Trung Quốc cũng đang bận rộn làm nhiễm độc cả thuốc chữa bệnh cho chúng ta. Heparin là một loại thuốc chống đông máu dùng trong phẫu thuật tim, truyền máu, chữa tĩnh mạch cho đến lọc thận. Nó được làm từ niêm mạc ruột heo. Trong thực tế, đây chính là con đường để Trung Quốc tham gia vào hoạt động sản xuất heparin: là nước sản xuất thịt heo lớn nhất thế giới, Trung Quốc luôn có nguồn cung ruột heo hầu như vô tận.

Để giảm chi phí và gia tăng lợi nhuận, các nhà sản xuất Trung Quốc đã bí mật thêm một chất tương tự như heparin, nhưng rẻ tiền và có thể gây chết người gọi là chondritin sulfate với hàm lượng sulfate vượt mức. Chất độc này có thể gây ra những phản ứng nghiêm trọng, đôi khi gây chết người - từ hạ huyết áp và thở gấp đến ói mửa và tiêu chảy.

Và đây là điều bản thiêu của trò lừa đảo này: Chất gây độc heparin có cấu trúc hóa học rất gần với heparin thật đến nỗi rất khó bị phát hiện. Giá của nó rẻ hơn heparin thật 100 lần: 9 đô-la so với 900 đô-la mỗi pound! Vì giá cực thấp như thế, một số lô heparin giả có giá rẻ tới 50%!

Không đâu xa, hãy xem trường hợp cụ thể của anh Leroy Hubley ở Toledo, Ohio về cái chết bởi chất độc Trung Quốc. Anh đã mất người vợ 48 tuổi vì nhiễm chất heparin giả. Chỉ một tháng sau đấy và trước khi phát hiện ra chất độc, con trai của Hubley, cũng bị bệnh kém chức năng thận như mẹ cháu đã trở thành nạn nhân của cùng trò giá rẻ bất lương của bọn Trung Quốc.

Đến nay, chất độc heparin của Trung Quốc đã giết hại hàng trăm người Mỹ và làm hàng ngàn người khác bị bệnh. Heparin kém chất lượng đã xuất hiện ở 11 nước khác, bao gồm Nhật Bản, Đức, Ấn Độ và Canada. Mặc dù nhà đương cục của cả Mỹ và Trung Quốc đã nỗ lực kiểm soát, cho đến nay heparin kém chất lượng vẫn có mặt ở các phòng mổ và các trung tâm lọc thận.

Bây giờ, chúng ta hãy tự hỏi: Vì sao mà nhiều tên Trung Quốc ác độc lại sẵn sàng đầu độc thức ăn và thuốc men chỉ vì lợi nhuận? Câu trả lời của một học giả nổi tiếng Trung Quốc đã chỉ ra một cách sâu sắc đối với vấn đề suy thoái đạo đức của tâm hồn Trung Quốc. Theo giáo sư kinh doanh Lưu Hải Đồng trong Tạp chí Quản lý và Tổ chức, vấn đề suy thoái đạo đức - và việc chạy theo lợi nhuận bằng mọi giá - đã xảy ra do sự đổ vỡ các nguyên tắc Khổng giáo trong môi trường không có đạo đức và luân thường đạo lý của chủ nghĩa cộng sản Trung Quốc.

Chính xác là sự suy thoái đạo đức, cùng với việc các viên chức chính quyền tham nhũng và luật pháp lỏng lẻo, đã thúc đẩy những người chế biến thực phẩm tích cực sử dụng hóa chất công nghiệp độc hại để cải thiện mùi vị và bảo quản thực phẩm.

Thực tế là chính các nhà chức trách Trung Quốc cũng đã tìm thấy những trò quái gở ấy trong những nồi lẩu có thêm formaldehyde để có vị ngon hay nước tương có pha thêm acid clohydric và tóc người để làm tăng độ đậm. Nhưng kẻ dã tâm Trung Quốc còn làm xúc xích giá rẻ “tươi ngon” bằng cách cho cả thuốc trừ sâu cực độc dichlorvos vào. Lần sau, mỗi khi định ăn cái gì ngon ngon mà “Made in China”, bạn hãy nhớ những tiểu xảo đó nhé!

Đôi khi đây không phải là giết người - chỉ là ngộ sát!

Bây giờ tôi nghĩ là đã rõ mọi vấn đề, nếu Trung Quốc muốn sống trong thế kỷ 21 này, thì họ phải sản xuất theo những tiêu chuẩn như vậy.

—Thượng Nghị Sĩ Richard Durbin (D-IL)

Trong khi “tội giết người cấp độ một” là bản án trong những vụ án melamine hay heparin thì trong nhiều vụ khác đây chỉ là “tội ngộ sát” - tội giết người không có “chủ đích trước”. Vấn đề chủ yếu ở đây là khi Trung Quốc đã trở thành công xưởng sản xuất của thế giới, thì họ cũng đồng thời trở thành bãi chứa chất thải nguy hại và là đất nước ô nhiễm nhất thế giới. Bãi rác cực lớn ấy giờ đây có nghĩa là mảnh đất Trung Quốc dùng để nuôi dưỡng thế giới chứa đầy những chất gây ung thư, kim loại nặng, thuốc trừ sâu bất hợp pháp và những chất độc hại khác. Có nghĩa rằng việc chất độc từ mảnh đất Trung Quốc đang ngấm vào bữa ăn của người Mỹ, người châu Âu, người Nhật, người Hàn Quốc phải trở nên hiển nhiên đối với bất kỳ ai quan tâm.

Một quả táo Trung Quốc cho mỗi ngày đủ cho các bác sĩ chuyên khoa ung thư của Mỹ có việc làm cả đời

Hãy xem một ví dụ. Hộp nước ép ngon và đẹp mắt bạn đặt vào bữa trưa của con bạn. Thế là đã có một cơ hội để bạn, thay vì đưa một lon nước có gas, đã cho con bạn uống một thứ có vẻ là “tốt cho sức khỏe” chứa đầy arsen, một thứ kim loại nặng có thể gây ung thư. Đây là lý do tại sao:

Hơn 30 năm qua, các nhà xuất khẩu nước táo cô đặc Trung Quốc đã tăng từ 10.000 gallon lên đến gần nửa tỷ gallon mỗi năm; và ngày nay Trung Quốc chiếm lĩnh hơn một nửa thị trường Mỹ. Điều chắc chắn là, giá của họ rẻ hơn giá của các nhà nông Mỹ. Nhưng có một lý do làm cho nó rẻ là vì các vườn cây Trung Quốc dùng rất nhiều các loại thuốc trừ sâu bất hợp pháp có chứa arsen để rồi thấm vào cây và cô đọng trong quả.

Bạn muốn tách trà "thường"⁵ hay "không chì"?

Có một câu nói: "mọi thứ trà đều là trà Tàu cả". Đúng thế, dù rằng khó tin! Một vị nguyên là Phó giám đốc Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ đã mô tả trên Đài tiếng nói quốc gia phương pháp mà người Trung Quốc đã sử dụng để phơi khô lá chè như sau: Người sản xuất rải "lá chè trên một cái sân kho rất rộng rồi dùng xe tải cán lên cho chóng khô". Vì xe Trung Quốc dùng xăng pha chì nên không có cách nào hiệu quả hơn thế để biến lá chè thơm ngon trở thành một thứ vũ khí giết người.

Chẳng có tí Sự thật nào trong nhãn hiệu thực phẩm Trung Quốc cả!

Ngoài ra, một trong những thói quen lừa đảo của những kẻ đã tâm Trung Quốc là thường xuyên ghi sai nhãn cho các thực phẩm "hữu cơ". Không ngạc nhiên là các nhà nông Trung Quốc luôn nóng lòng muốn nhảy vào thị trường thực phẩm hữu cơ Mỹ, nhưng sự thú nhận của một chủ cửa hàng Trung Quốc đã nói lên tất cả:

Có khoảng chừng 30% các nông trại sản xuất thực phẩm hữu cơ thật và họ ghi nhãn hữu cơ trên đó. Tôi nghĩ chính quyền cần cải tiến công tác kiểm nghiệm. Nhưng giờ họ quá bận với an toàn thực phẩm nên chả còn sức đâu mà lo cho thực phẩm hữu cơ nữa.

Với sự thú nhận này thì không có gì đáng ngạc nhiên khi Walmart, Whole Foods, và các nhà bán lẻ khác phát hiện các sản phẩm tưởng là "hữu cơ" của Trung Quốc nhiễm đầy thuốc trừ sâu.

Bệnh cứng miệng vì đồ xanh tại Nhật

Không phải chỉ có Hoa Kỳ xoi phải chất độc Trung Quốc. Hãy xem điều gì xảy ra với một nhà phân phối thực phẩm Nhật Bản nhập khẩu trên 50.000 kiện đồ xanh Trung Quốc được cho là "tươi ngon" từ công ty thực phẩm Yên Đài Bắc Hải của tỉnh Sơn Đông. Sau khi những người tiêu dùng bị nôn mửa rồi bị cứng miệng, các viên chức của Bộ Y tế Nhật Bản đã tìm thấy nồng độ thuốc trừ sâu độc hại có trong đồ xanh cao gấp gần 35.000 lần nồng độ cho phép!

Dĩ nhiên, chúng ta có thể ghi lại hết chuyện này sang chuyện khác về "cái chết bởi thuốc độc Trung Quốc". Chẳng hạn như vụ ở châu Âu liên quan đến Vitamin A nhiễm vi trùng sytít nữa thì được dùng pha chế sữa dành cho trẻ sơ sinh. Người ta đã tìm thấy các viên vitamin tổng hợp lẫn tạp chất chì, mật ong, tôm nhiễm thuốc kháng sinh. Vụ việc tai tiếng đã đăng tải âm ỉ về loại xi-rô ho rẻ tiền chứa chất chống đông đã giết hại hàng ngàn người trên thế giới. Những thí dụ như thế này chỉ có ích nếu chúng giúp ta hiểu ra những vấn đề to lớn hơn.

⁵ Trước khi loại bỏ xăng pha chì, ở Mỹ có hai lựa chọn là xăng thường (pha chì) và xăng cao cấp (không pha chì). ND.

Vấn đề to lớn cuối cùng chúng tôi muốn minh họa bằng ví dụ sau đây về ngành nuôi cá ở Trung Quốc: trong bối cảnh các vấn đề môi trường liên quan đến thực phẩm và dược phẩm Trung Quốc vẫn đang hiện diện cùng với hành vi thiếu đạo đức của các doanh nhân Trung Quốc hoành hành ở khắp nơi, thì việc Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ, Cục quản lý An toàn và Thực phẩm châu Âu cũng như Ủy ban An toàn Thực phẩm Nhật Bản kiểm soát được các sản phẩm nhập khẩu từ Trung Quốc hầu như là bất khả thi. Trong thực tế, câu chuyện làm thế nào mà các nhà nuôi trồng thủy sản Trung Quốc đã đè bẹp các đối thủ cũng như các nhà chức trách về an toàn thực phẩm đại diện cho một thế giới thu nhỏ các sai lầm của việc phụ thuộc vào thực phẩm và thủy sản Trung Quốc!

Không chỉ có người Trung Quốc sống trong điều kiện chen chúc

Các dòng nước của chúng tôi ở đây quá bẩn. Đơn giản là vì có quá nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản trong vùng này. Tất cả họ đều xả nước bẩn ra đây, làm ô nhiễm các trang trại khác.

—Triệu Diệp, nông dân nuôi lươn và tôm ở Phúc Kiến, Trung Quốc.

“Câu chuyện thủy sản” Trung Quốc không may lại hoàn toàn là sự thật này bắt đầu ở miền Đông Nam Hoa Kỳ, nơi mà trong những năm 90 việc nuôi cá da trơn miền Nam là một trong những câu chuyện thành công lớn của ngành thủy sản Mỹ. Thế rồi cơn rùng rợn châu Á bước vào.

Như chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn trong Phần II, **“Những vũ khí hủy diệt việc làm”**, các doanh nghiệp Trung Quốc kiếm lợi nhuận bằng mọi trò lừa đảo trong kinh doanh, và các cơ sở nuôi thủy sản của Trung Quốc không phải là ngoại lệ. Thật vậy, bắt đầu vào những năm đầu của thế kỷ 21, dưới sự tấn công dữ dội của ngành xuất khẩu được trợ cấp của Trung Quốc, nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản Hoa Kỳ ở các tiểu bang như Louisiana, Mississippi, và Alabama đã thực sự hoàn toàn biến mất.

Ngày nay, Trung Quốc là nhà cung cấp thủy sản nuôi số một thế giới và chiếm lĩnh các thị trường cá da trơn, cá rô phi, tôm, và lươn. Tuy nhiên, các cơ sở nuôi trồng thủy sản Trung Quốc cho chúng ta một hình ảnh thôn quê không yên bình và không hòa hợp với thiên nhiên. Hơn thế nữa, họ còn tạo ra một cơn ác mộng của sự bẩn thỉu kinh người như dưới địa ngục.

Sự bẩn thỉu của các cơ sở thủy sản bắt đầu bằng sự kiện chỉ có dưới một nửa nước Trung Hoa là có cơ sở xử lý nước thải. Vậy thì cái cách thức mà những thứ do người thải ra này—cùng với không biết bao nhiêu thuốc trừ sâu, phân bón, bùn than, thuốc kháng sinh, thuốc nhuộm, và các chất gây ô nhiễm khác—tìm được đường đến bữa cơm tối thứ sáu ở nhà bạn thật đáng để chúng ta được biết.

Con đường dẫn đến chứng đau bụng này bắt đầu từ thượng nguồn sông Dương Tử, chảy dài hơn 3.000 dặm đường sông đến đồng bằng phía đông Trung Quốc. Và chính tại đây, phần lớn thủy sản nhiễm bẩn được nuôi để xuất sang Mỹ, châu Âu, Nhật Bản và các nước khác.

Nằm dọc theo dòng Dương Tử, những thành phố lớn đang phát triển như Thành Đô và Trùng Khánh đổ thẳng ra sông hàng tỷ tấn chất thải chưa qua xử lý từ người, động vật và cả chất thải công nghiệp. Đồng độc hại này sau đây lại có thêm thời gian để lên men và rửa ra khi dồn về hồ chứa đặng sau đập Tam Hiệp không lồ phía bên dưới Trùng Khánh.

Chuyến đi ba ngày bằng du thuyền “hạng sang” xuôi dòng Dương Tử từ Trùng Khánh đến đập Tam Hiệp - như nhiều du khách Mỹ vẫn thường đi- thực ra là để nếm trải cơn ác mộng về môi trường đang bị đe dọa. Nước hồ ánh lên một màu xanh kỳ quái và thỉnh thoảng bốc mùi hôi hám dưới một đám khói thường trực từ những nhà máy chạy bằng than đá. Giống như “con chó không sửa” của Sherlock Holmes, sự thiếu vắng hầu như hoàn toàn của các giống chim le le, rùa, và loài vật lưỡng cư-chưa kể đến những con cá heo sông màu hồng một thời trước đây thường vui đùa và là biểu tượng của dòng sông nay đã tuyệt chủng- cho thấy mức độ ô nhiễm nghiêm trọng của một trong những con sông -và là nguồn cung cấp nước ngọt- lớn nhất Trung Quốc.

Còn hỏi tại sao câu chuyện này lại liên quan đến thủy sản Trung Quốc mà bạn ăn ở Mỹ, hãy nhớ rằng chính những đồng mùn rác trên dòng Dương Tử, cũng như nước từ những con sông Châu Giang và Hoàng Hà bất hạnh, đang đổ vào những cơ sở nuôi trồng thủy sản xuất khẩu ở bờ Đông Trung Quốc. Lẽ dĩ nhiên, vì lươn, cá, tôm của Trung Quốc được nuôi trong điều kiện độc hại như vậy, các loài này sẽ bị nhiễm đủ loại vi trùng và ký sinh trùng.

Học giả Trung Quốc Liu Chenglin ghi nhận:

Các điều kiện để nuôi trồng thủy sản ở Trung Quốc thật tệ hại: Những người sản xuất dồn chặt vào bể nuôi hàng ngàn loại cá, tôm để có sản lượng cao nhất. Điều này tạo ra một lượng lớn chất thải làm ô nhiễm nước và truyền những bệnh có thể giết hết cả mẻ cá nếu không được xử lý. Cho dù căn bệnh không giết hết tôm cá trong bể nuôi, thì những loại vi trùng còn đầy như Vibrio, Listeria, hay Salmonella vẫn có thể làm cho những người ăn phải tôm cá bị nhiễm bệnh.

Để xử lý điều kiện nuôi, những người nuôi cá Trung Quốc thường bơm đủ loại kháng sinh, kháng nấm, thuốc kháng vi rút và thuốc nhuộm bị cấm vào nước đã bị ô nhiễm. Những độc chất này, bao gồm từ chất nhuộm màu lục malachit, chloramphenicol, fluoroquinolones cho tới nitrofurans, thuốc ngừa thai, thuốc tím gentian không tránh khỏi việc ngấm vào thịt sinh vật. Chúng có thể gây ra đủ thứ bệnh từ ung thư, các bệnh hiểm gặp như bệnh thiếu máu cho tới việc làm suy giảm khả năng sử dụng kháng sinh chữa bệnh của cơ thể con người.

Trên cả những sự vi phạm trắng trợn này, các nhà máy chế biến thủy sản Trung Quốc còn thường xuyên dùng những chất như khí carbon monoxide để làm cho miếng fi-lê cá có màu đỏ tươi. Việc này không những làm tăng vẻ ngoài hấp dẫn của sản phẩm mà còn che dấu được những sản phẩm đã hư hỏng. Bạn hãy nhớ kỹ trò lừa đảo nhỏ mọn này mỗi khi bạn thấy một miếng cá Trung Quốc đỏ tươi và nghĩ rằng nó được “đông lạnh lúc còn tươi nguyên”.

Tất nhiên là ở Trung Quốc, “cái gì dân Mỹ dùng được thì thường lại không phải là cái mà dân Tàu dùng được”. Thật vậy, cái kiểu “tô son điểm phấn” này chịu những hình phạt rất nặng nếu dùng cho thủy sản phục vụ thị trường nội địa Trung Quốc.

Bây giờ là điểm quan trọng hơn trong câu chuyện về thủy sản Trung Quốc- và mới thực sự là điều duy nhất bạn cần nhớ: Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ thiếu nhiều nhân viên đến nỗi mặc dù họ kiểm soát 80% nguồn cung thực phẩm của Mỹ, họ chỉ có thể kiểm tra dưới 1% thực phẩm nhập khẩu. Đúng là bởi lý do này mà mỗi khi bạn ăn bất cứ thứ gì xuất xứ từ Trung Quốc thì có nghĩa là bạn đang chơi “trò may rủi với thức ăn Trung Quốc” đấy. Và chính phủ Trung Quốc cũng như nhà đương cục Hoa Kỳ đều không thể bảo đảm an toàn cho bạn được!

Bán than giả cho Newcastle⁶

Một vài công ty Trung Quốc hiện đang sản xuất và bán số lượng lớn gạo giả cho những dân làng không mấy may mắn. Theo một báo cáo đăng trên tờ Tuần san Hong Kong ấn bản tiếng Hàn, những người sản xuất đã trộn khoai tây, khoai lang và nhựa công nghiệp để làm gạo giả.

—Natural News

Chúng tôi có thể sẽ thiếu trách nhiệm khi kết thúc chương này mà không chia sẻ với bạn hai trong số những ví dụ về trò giả mạo sản phẩm vô liêm sỉ gần đây của Trung Quốc. Những ví dụ này đưa ra lời cảnh báo là nếu các doanh nhân Trung Quốc sẵn sàng làm giả đối với dân chúng của họ, thì sao chúng ta lại mong họ cung cấp cho mình những sản phẩm, thực phẩm và dược phẩm an toàn?

Ví dụ thứ nhất là về âm mưu làm gạo giả bán cho dân quê nghèo. Trong trò lừa lợi dụng lòng tin của người dân này, những kẻ làm giả trộn một hỗn hợp khoai tây và khoai lang rồi ép khuôn thành hình những hạt gạo. Sau đó nhựa tổng hợp được thêm vào để giữ nguyên hình cho hạt gạo. Kết quả là bạn có thể nấu thứ gạo này hàng giờ mà nó vẫn cứng và giòn. Một viên chức của Hiệp hội Nhà hàng Trung Quốc cho rằng ăn ba bát gạo quý quái này cũng bằng nuốt hết một cái túi plastic. Và bạn có cảm giác cám gạo đã đóng cứng trong ruột mình

Trong ví dụ thứ hai thì âm mưu được thực hiện trong những tỉnh lớn của Trung Quốc, bao gồm các tỉnh Cam Túc, Hà Nam, Thanh Hải, Sơn Tây và Tứ Xuyên. Trong trò lừa đảo này, người ta thêm hương vị và mùi thơm giả vào gạo thường để làm cho nó có hương vị giống như loại gạo thơm Vũ Xương đắt tiền.

Chỉ cần thêm nửa ký hương thơm thì người chế biến gạo gian Trung Quốc có thể tạo mùi hương cho 10 tấn gạo. Âm mưu này bị bại lộ khi các phương tiện truyền thông Trung Quốc

⁶ Newcastle là vùng sản xuất than nổi tiếng của Anh trong quá khứ. Bán than cho Newcastle tương đương với "chờ củi về rừng". ND

công bố một báo cáo thống kê khôi hài: Mỗi năm, nông dân trồng được 800.000 tấn gạo Vũ Xương, nhưng bán ra thị trường những hơn 10 triệu tấn!

Không hề thấy một sự hối hận nào từ thủ phạm của những trò lừa đảo này. Khi buộc phải đối chất, phát ngôn viên của một công ty bị bắt quả tang làm giả chỉ nói: "Gạo giả bán rất chạy vì giá rẻ so với gạo thật". Thật là những kẻ vô đạo đức không có tí lương tâm xã hội nào cả.

3-

Chết bởi đồ rẻ tiền Trung Quốc: Bóp nghẹt trẻ em của chúng ta từ trong nôi

Amber Donnals đang ngồi trên hiên nhà mình bỗng nghe một tiếng nổ, kế theo sau là những tiếng hét. Cô quay nhìn con trai mình, Bryan, 6 tuổi, đang chạy về phía cô, quần áo trên người đang cháy, và ngọn lửa đang phun ra từ phía sau của ngôi nhà di động của gia đình Donnals. Cháu đang lái chiếc xe địa hình ATV mới, được chế tạo tại Trung Quốc ... thì bất ngờ nó tăng tốc và lỏng lên mất kiểm soát... Chiếc xe bốn bánh màu đỏ dung tích 110cc đã chúi nửa đâm vào một bình khí propan trước khi đâm vào chiếc xe moóc và bốc cháy.

- St. Louis Post-Dispatch

Chẳng có gì buồn cười về câu chuyện hãi hùng này; may thay cậu bé Bryan đã sống sót sau khi bị bỏng nặng. Tuy nhiên, các bạn vẫn nên biết nhận xét hài hước hoàn toàn không cố ý của ông nội Bryan sau tai nạn bởi vì nó phản ánh tính dễ lãng quên hiện nay của quá nhiều khách hàng người Mỹ về mối đe dọa của “đồ rẻ tiền Trung Quốc”. Ông Tim Donnals, người đã mua chiếc xe địa hình cho đứa cháu đáng thương, nói: “Tôi đã không nghĩ rằng nó sẽ có thể nổ tung, nếu không tôi đã chẳng mua nó”. Quả vậy.

Vâng, chúng tôi xin cảnh báo bạn rằng từ nay trở đi, bất cứ khi nào bạn mua cái gì từ Trung Quốc, bạn phải lường trước về điều xấu nhất. Đó chính là vì các nhà sản xuất Trung Quốc có một lịch sử cực dài về đồ rẻ tiền có thể nổ tung vào ban đêm hay ban ngày, bốc cháy và vỡ tan, gây chấn thương và đau đớn. Dưới đây chỉ là một số ví dụ nhỏ về vô số các tai họa có thể xảy đến cho bạn, gia đình bạn, hàng xóm của bạn, đồng nghiệp của bạn, hay bạn bè của bạn nếu bạn vẫn lơ đãng về các mối hiểm nguy như ông nội của Bryan:

- Bạn bị gãy xương cổ khi cái chắn bùn hông trên chiếc xe đạp của bạn rơi xuống lớp xe và bạn ngã lộn qua ghi-đông.
- Đứa con trai tuổi thiếu niên của bạn chơi bóng chày và nhận một quả bóng bay lạc ngay vào miếng giáp bảo vệ "của quý" của cậu ấy – miếng giáp vỡ tan khi quả bóng va vào, để lại vết thương đau đớn và vết bầm tím.
- Một vị khách đến cùng xem trận bóng bầu dục Super Bowl của bạn bị bỏng nặng khi cầm phải chiếc điều khiển TV từ xa nóng rẫy.
- Ngôi nhà của hàng xóm liền tường của bạn bị cháy rụi vì mạch điện trong một chiếc quạt bị chập.
- Người bạn tốt nhất của bạn bị giết như trúng đạn ghém khi chiếc điện thoại di động trong túi ngực anh ta bị nổ và đẩy mảnh xương vỡ đâm vào tim anh ta.

Câu hỏi hiển nhiên nảy sinh từ những câu chuyện xuất phát từ hầm mộ của con Rồng Sản xuất Trung Quốc như trên là tại sao chúng ta lại không được bảo vệ khỏi vô số mối hiểm nguy đó? Câu trả lời nằm trong sự phân tích chi tiết năm hàng phòng ngự chính được cho là đang bảo vệ bạn và gia đình bạn khỏi những việc ghê tởm đó.

Hàng phòng vệ thứ nhất phải là các công nhân Trung Quốc lắp ráp các sản phẩm của bạn. Những người công nhân của dây chuyền lắp ráp bị làm việc quá sức, trả lương thấp, đào tạo kém, và thường bị lạm dụng trong “thiên đường của công nhân” Trung Quốc sẽ không thể thực hiện quy trình đảm bảo chất lượng mà người công nhân ở Nhật Bản, Mỹ và châu Âu vốn coi là trách nhiệm đương nhiên. Sự thật là, việc dùng một dây chuyền sản xuất ở Trung Quốc để khắc phục một vấn đề về chất lượng có thể khiến bạn bị đuối việc. Trong cuốn sách kể chuyện tuyệt vời của mình, *Chế tạo tội tại Trung Quốc*, tác giả Paul Midler đã lưu ý rằng việc báo cáo về các lỗi chất lượng rất có thể làm cho người phát hiện lỗi bị dán cho cái nhãn là “kẻ thù của nhà nước”.

Hàng phòng thủ thứ hai của bạn phải là chính các nhà sản xuất Trung Quốc. Họ phải có một động cơ mạnh trong việc sản xuất ra các sản phẩm an toàn, ít nhất cũng là vì bạn sẽ kiện họ nếu họ không làm vậy. Ôi, nhưng gờm đã. Chúng tôi quên chưa nói cho bạn biết. Ngay cả khi bạn có thể tìm thấy một công ty Trung Quốc có lỗi để quy tội vào đó – một nhiệm vụ rất khó khăn - thì nhiều khả năng bạn vẫn không thể kiện họ ra trước một tòa án Mỹ hay Trung Quốc. Trong những trường hợp cực hiếm bạn có được một phán quyết pháp lý, hãy thử đòi lại tiền xem. Ngay cả việc gửi trả lại sản phẩm lỗi để yêu cầu sửa lại cũng gần như bất khả thi, bởi vì các quy định hải quan Trung Quốc chống lại việc “nhập khẩu hàng khuyết tật” sẽ rất có lợi cho nhà sản xuất. Mâu chốt ở đây là: Trách nhiệm pháp lý chỉ chảy xuyên qua Thái Bình Dương theo dòng một chiều.

Về lớp phòng thủ thứ ba chống lại đồ rẻ tiền Trung Quốc, đó chính ra phải là hệ thống luật pháp Trung Quốc. Lại chúc bạn gặp may với điều đó. Bộ máy quan liêu về an toàn sản phẩm của Trung Quốc không chỉ đơn giản là thiếu nhân sự. Nó được xếp hạng như là một trong những hệ thống tham nhũng nhất thế giới. Đó không chỉ là các thanh tra Trung Quốc có thể bị mua với giá vài hào một tá. Nó cũng còn là do nhiều nhà sản xuất Trung Quốc đang chế tạo những thứ đồ rẻ tiền chết người lại được sở hữu bởi chính phủ - và đó sẽ là một ngày trời xanh nắng đẹp ở Bắc Kinh trước khi chính phủ tự kiện chính mình.

Còn hàng phòng vệ thứ tư phải chính là những thanh tra biên giới của Mỹ và các cơ quan bảo vệ khách hàng. Tuy nhiên, buồn là cái mà các cảnh sát sản phẩm Mỹ có điểm chung với phía công an Trung Quốc là vấn đề thiếu nhân viên. Như chúng ta đã thấy ở Chương 2 “Chết bởi thuốc độc Trung Quốc”, đến nay thường chỉ có 1% thực phẩm Trung Quốc nhập vào Mỹ là được kiểm tra. Như bạn sẽ sớm thấy thôi, chúng ta có một vấn đề tương tự khi nói đến các cơ quan như là Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng Hoa Kỳ.

Còn đây là hàng phòng thủ thứ năm và cuối cùng của bạn: các công ty Mỹ đang nhồi đầy các kênh bán lẻ Mỹ với các đồ nhập khẩu Trung Quốc rẻ tiền trong khi họ được cho là phải thực hiện những phép thử nghiêm khắc để kiểm soát chất lượng. Vấn đề đặc biệt rắc rối ở đây không chỉ là sự thờ ơ của quá nhiều công ty Mỹ quá sẵn sàng tin vào người Trung Quốc, mong họ tự thanh kiểm tra các nhà máy của chính họ. Mà vấn đề còn là quá nhiều công ty Mỹ sẵn sàng nhanh chóng phủ nhận tội lỗi hoặc thậm chí che giấu các vấn đề bất cứ khi nào sự việc trở nên tồi tệ. Đây, chúng tôi đang nói về bạn đấy, Walmart ạ, trong số nhiều công ty điển hình khác!

Vậy thì, bạn thân mến, xin hãy đọc chương này và sau đó lau nước mắt khi chúng tôi thết đãi bạn hết câu chuyện này đến câu chuyện khác về vô số sản phẩm Trung Quốc mà chúng có thể gây đau ốm, làm thương tật, hay kết liễu đời bạn. Thế thì, một khi bạn đọc hết chương này, hãy lau khô nước mắt và hãy gọi, viết, hoặc email cho nghị sĩ của bạn. Đã đến lúc tất cả chúng ta phải đứng lên như nhân vật Peter Finch đã làm trong phim *Network* và gào to lên: “Chúng ta điên lắm rồi, và chúng ta nhất định sẽ không mua ‘đồ rẻ tiền Trung Quốc’ nữa!”

Hồ sơ Kinh hãi của Trung Quốc về An toàn Sản phẩm

Nhập khẩu từ Trung Quốc. Tiết kiệm tiền. Mất mạng sống.

- Leslie LeBon

Trước khi chúng tôi giải thích tại sao các nhà sản xuất Trung Quốc lại có xu hướng mạnh mẽ ra các thứ hàng rẻ tiền chết người, điều quan trọng là phải bóc trần một trong những chuyện hoang đường ưa thích của những kẻ biện hộ Trung Quốc, rằng các sản phẩm Trung Quốc cũng an toàn như các quốc gia khác. Một sự thật không thể tranh cãi ở đây là, trong khi mọi quốc gia thỉnh thoảng sản xuất ra những sản phẩm có lỗi và nguy hiểm – ngay cả một công ty như Toyota được biết đến với chất lượng siêu đẳng của nó mà đôi khi cũng có lộn xộn lớn – thì tất cả sản phẩm Trung Quốc lại cùng tạo ra một thứ hạng riêng của chúng.

Để chứng minh điều này, chúng tôi có thể trích dẫn cho bạn hết dữ liệu thống kê này đến số liệu thống kê khác. Tuy nhiên, việc lật lại nhanh hồ sơ báo cáo an toàn sản phẩm của Trung Quốc ở châu Âu chắc là cũng quá đủ.

Thử nhìn xem trong năm 2009, Trung Quốc phải nhận tất cả đến 58% số cảnh báo an toàn sản phẩm từ các nhà hành pháp châu Âu, trong khi đó chỉ có 2% số hàng xuất khẩu của Mỹ sang châu Âu là bị phát cờ phạt. Và xin lưu ý: Số lượng hàng xuất khẩu của Trung Quốc sang châu Âu chỉ lớn hơn chút ít so với Mỹ: 18% là của Trung Quốc so với 13% là của Mỹ. Một phép tính đơn giản với những tỷ số này cho thấy rằng các sản phẩm của Trung Quốc đã bị phát cờ cảnh cáo vì vi phạm an toàn với tỷ lệ 22 lần cao hơn so với Mỹ.

Và bây giờ là yếu tố thất nút. Mặc cho các cố gắng mạnh mẽ bởi Liên minh châu Âu (EU) nhằm cải thiện sự tuân thủ chất lượng sản phẩm của Trung Quốc – kể cả một quá trình kiểm tra đặc biệt cho các hàng hóa Trung Quốc và gửi các thanh tra châu Âu đến Trung Quốc để huấn luyện các viên chức chính phủ về các tiêu chuẩn an toàn sản phẩm – Trung Quốc đã vẫn cố gắng để vượt qua chính mình bằng cách đạt thêm thành tích sừng sỏ là 61% của tất cả các cảnh cáo của EU trong năm 2010.

Còn đây là một điểm rộng hơn: Bạn không thể tin các nhà hành pháp Trung Quốc sẽ bảo vệ bạn. Thực tế, hầu như đến một nửa số lần khi mà các nhà hành pháp châu Âu đưa ra cảnh báo các đối tác Trung Quốc về một khuyết tật sản phẩm hay vi phạm an toàn, thì người Trung Quốc *chẳng làm gì cả*. Không. Zero. Tĩnh không! Lý do chính: các quan chức chính phủ không thể truy xuất và buộc tội nhà sản xuất Trung Quốc chịu trách nhiệm vì một vụ hàng kém chất lượng. (Đây là một lợi thế tình huống rất đáng kể cho các doanh nghiệp Trung Quốc, hoặc đây là một phép thử thực sự cho tính cách không đáng tin cậy của quá nhiều nhà máy “tâm địa đen tối” của Trung Quốc).

Tại sao các nhà sản xuất Trung Quốc lại làm ra nhiều đồ rẻ tiền đến vậy

Chỉ có người Trung Quốc mới có thể biến một ghế sofa bằng da thành một bồn tắm axit, một giường cũi trẻ em thành một vũ khí giết người, và một miếng pin điện thoại di động thành một mảnh đạn xuyên tim.

- Ron Vara

Bây giờ, khi chúng ta biết rằng Trung Quốc sản xuất ra các hàng hóa nguy hiểm hơn bất cứ quốc gia nào trên thế giới ngay cả sau khi đã điều chỉnh cho thị phần thị trường toàn cầu khổng lồ của nó, sẽ là có ích nếu chúng ta đào sâu hơn chút nữa để xét xem tại sao điều đó lại xảy ra. Vì chúng tôi ngay bây giờ sẽ cho bạn thấy trong một loạt các “lò chế đồ rẻ tiền” Trung Quốc, các vấn đề trải khá rộng, từ các phương pháp sản xuất cầu thả và sự ngu si tệ hại, cho đến các trò chơi bất chính hơn của sự “Làm hàng giả Trung Quốc” và một trò tiêu khiển mang tính quốc gia của những tâm địa đen tối của Trung Quốc mà chúng ta gọi là “Sự lừa bịp Chất lượng”.

Trách tội sản xuất cầu thả: Vách thạch cao chống thấm Trung Quốc khiến nhiều người Mỹ thất vọng

Khi Bill Morgan, một viên cảnh sát về hưu, chuyển đến ngôi nhà mơ ước mới xây của mình ở Williamsburg, bang Virginia, thì vợ và con gái của ông đã bị mắc chứng chảy máu cam và đau đầu thường xuyên. Có một thứ mùi hôi hám nặng ngự trị ngôi nhà. Tất cả các đồ kim loại bên trong nhà đều bị ăn mòn hay biến màu thành đen. Trong một thời gian ngắn, ông Morgan đã phải chuyển nhà. Chứng chảy máu cam và đau đầu có ngưng, nhưng các hậu quả về tài chính đã đẩy ông đến sự phá sản.

- Thời báo New York

Trường hợp gây tò mò của vách thạch cao Trung Quốc gây ăn mòn cung cấp cho ta một bài học điển hình về nghệ thuật của các phương pháp làm hàng giả Trung Quốc. Hàng triệu tấm vách thạch cao có nghi vấn hóa ra đã bị nhiễm bẩn bởi các hợp chất chứa lưu huỳnh gây ăn mòn khi lần đầu tiên các nhà sản xuất Trung Quốc bắt đầu sử dụng loại thạch cao dư nhiều lưu huỳnh có giá rẻ hơn. Sau đó, để tiết kiệm và kiếm nhiều tiền hơn nữa, các nhà sản xuất đã cắt giảm thạch cao bằng vật liệu tro bay thải ra từ nhà máy nhiệt điện dùng than chứa nhiều lưu huỳnh đây tại tiếng của Trung Quốc. Như một lời chào mừng cho toàn bộ quá trình sản xuất cầu thả này, sau đó các tấm vách thạch cao gây ăn mòn được trộn lẫn và chuyển bằng tàu thủy đến Mỹ mà không được giám sát hay thử nghiệm đúng đắn.

Để cho rõ hơn ở đây, chất nhiễm bẩn lưu huỳnh trong sản phẩm vách thạch cao Trung Quốc không chỉ khiến cho không khí trong nhà có mùi giống như trứng thối và tấn công hệ thống hô hấp. Các khí chứa lưu huỳnh còn rất mạnh đến nỗi chúng ăn mòn các đường ống, khiến cho các đồ gia dụng và các máy sưởi - làm mát - thông gió bị hỏng, biến đồ trang sức bằng bạc trở nên đen, và giết chết các thú nuôi trong nhà.

Thực tế, sản phẩm vách thạch cao Trung Quốc nhiễm bẩn đã được tìm thấy trong khoảng 100.000 ngôi nhà mới của Mỹ ở ít nhất là hàng tá tiểu bang. Những bang bị ảnh hưởng nặng nhất là những bang có khí hậu nóng và ẩm, vì chúng tạo thuận lợi cho việc phát sinh các khí chứa lưu huỳnh.

Bang Florida là tâm điểm của khủng hoảng – với ưu điểm duy nhất là nó trở thành “gói kích thích kinh tế theo thuyết Keynes” không cố ý nhưng có hiệu quả đối với nền kinh tế địa phương. Quả thực, ngành kinh doanh thay thế vách thạch cao Trung Quốc nhiễm độc đã bùng phát. Nghị sĩ Robert Wexler (đảng Dân chủ - bang Florida) nói: “Florida là vô cùng nhạy cảm

với bão, và cuộc khủng hoảng này giống như một cơn bão thầm lặng. Nguyên cả những khu dân cư đang bị quét sạch...”

Và khi nói về các cơn bão, người dân của bang New Orleans cũng nhận lãnh một phần không kém từ hậu quả của đồ rẻ tiền Trung Quốc này trong quá trình tái thiết sau cơn bão Katrina. Ngay cả huấn luyện viên trưởng của đội bóng bầu dục New Orleans Saints, ông Sean Payton, cũng đã phải dời khỏi ngôi nhà của mình ở Mandeville, Louisiana. Sao lại có thể có trùng một cú đánh kép như thế được?

Rõ ràng là, vách thạch cao được cho là “rẻ” đó của Trung Quốc đã làm cho các chủ hộ ở Mỹ thiệt hại khoảng 15 tỷ đô la chưa kể giá mua gốc. Đó là vì chi phí phục hồi cho mỗi ngôi nhà phải mất đầu đó 100.000 USD đến 250.000 USD. Tất nhiên, đại đa số các nhà sản xuất Trung Quốc có liên quan đã không chỉ từ chối hoàn tiền; như đã nói trong ví dụ về châu Âu ở trên, hầu hết trong số họ thậm chí đã không thể truy xuất được.

Tương tự, phí tổn đối với những người nộp thuế cũng rất khắc nghiệt. Để điều tra vụ xì-căng-đan, Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng đã phải chịu các chi phí tuân thủ cao nhất trong lịch sử của cơ quan này, trong khi cơ quan thuế IRS⁷ đã phải giảm trừ thuế đặc biệt để giúp cho các chủ hộ bị ảnh hưởng có thể thanh toán hết được phí tổn của những hư hỏng và sửa chữa nhà có lắp vách thạch cao. Đúng thôi, các bạn: Tất cả chúng ta đang chi trả cho cú lừa đảo vách thạch cao này trong hóa đơn thuế của mình, dù chúng ta đã không liên quan trực tiếp đến vụ việc. Nếu đã từng có một bài học mà hàng hóa Trung Quốc rẻ nhưng mà không rẻ, thì đó chính là đây. Nếu đã từng có sự xác nhận cho tuyên bố rằng “tiền nào của nấy”, thì đó cũng chính là đây.

Trách sự ngu dốt đơn thuần: Bạn có muốn bị bệnh chàm Eczêma vì cái ghế xô-pha đó không?

Một đêm tôi thấy cậu bé với khuôn mặt đầy máu bởi vì cậu bé đã gãi lên mặt mình trong khi ngủ. Chúng tôi đã phải đeo găng tay cho cậu bé.

- Rebecca Lloyd-Bennett

Khi các phương pháp sản xuất cầu thả ít ra đã là nguồn gốc của một số vấn đề với đồ rẻ tiền Trung Quốc, thỉnh thoảng đó chỉ là sự ngu dốt đơn thuần. Làm sao bạn có thể giải thích cách khác cho việc sử dụng một trong những chất gây dị ứng mạnh nhất từng biết đến trong y khoa – chất *dimethyl fumarate* – trong việc sản xuất các mặt hàng da để bọc ghế xô-pha và các đồ gỗ trong nhà khác?

Tấn trò Chết dưới tay Trung Quốc đặc biệt này đã bắt đầu trong những nhà kho nóng và ẩm của Quảng Đông. Đó là một tỉnh bên bờ biển phía nam Trung Quốc gần với Hồng Kông và là một địa danh mà người Mỹ nói chung thường nhắc đến với tên gọi Canton.

Để chống mốc nảy nở trên da thuộc chưa đủ chín dùng để làm gối và đệm, một nhóm các nhà sản xuất đồ nội thất của Trung Quốc đã bắt đầu xử lý hàng hóa da thuộc của họ bằng chất *dimethyl fumarate*. Chất “DMF” này là một hóa chất cực mạnh mà nó có thể làm bóng các

⁷ Internal Revenue Service – Cục thu nhập nội địa. ND

nạn nhân của nó xuyên qua cả quần áo, và nó thậm chí ở nồng độ rất thấp cũng có thể tạo ra triệu chứng eczêma loang rộng khiến rất khó điều trị.

Khúc quanh thú vị hơn nữa trong câu chuyện ngớ ngẩn và ngày càng ngu ngốc này là cách thức các nhà sản xuất áp dụng chất DMF. Họ cho nó vào các túi nhỏ bên trong các tấm đệm da với suy nghĩ rằng chất diệt mốc có thể được thoát ra bất cứ khi nào nhiệt độ tăng lên quá cao trong nhà kho của họ hoặc dọc đường vận chuyển đến thị trường. Cái mà những kẻ dấn độn Quảng Đông này không tính đến là chất DMF cũng có thể được thoát ra do nhiệt của cơ thể khi con người ngồi lên ghế xô-pha, và các đồ nội thất yêu thích của họ. Và khi DMF được giải phóng, y như là hàng ngàn người tiêu dùng từ Phần Lan, Pháp, Ba Lan, Thụy Điển, và Vương quốc Anh đã bị bỏng da bởi đồ đạc trong nhà của họ. Chỉ riêng ở Anh, gần 2.000 nạn nhân đã “phải chịu những chứng bệnh về da hoặc mắt nghiêm trọng, khó thở, hay các biến chứng y học khác”.

Đối với quá nhiều “cái chết bởi đồ rẻ tiền Trung Quốc”, trẻ em bé bỏng có lẽ phải gánh chịu nhiều nhất. Bé trai Anh tên là Archie Lloyd-Bennett đã bị bỏng trên hầu khắp cơ thể. Trong một diễn biến đau lòng, em bé gái Xcôt-len 3 tuổi tên là Angel Thomson đã bị bỏng tệt tới mức các bác sĩ nghi ngờ bé đã bị cố tình đốt bằng lửa thuốc lá. Với sự nghi ngờ đó, bác sĩ bệnh viện đã liên lạc với Sở Dịch vụ xã hội để báo cáo khả năng một ca con cái bị hành hạ bởi bố mẹ; trước khi thủ phạm Trung Quốc thực sự bị phát giác, mẹ của Angel là Ann đã được một phen hoảng hốt vì sợ con gái bà sẽ bị cách ly khỏi mẹ.

Với phần kết hiện có thể đoán được của câu chuyện này: Khi một quan tòa ra lệnh cho các nhà kinh doanh Anh đã bán thứ hàng bọc da gây chết người kia phải trả 32 triệu đôla Mỹ cho các nạn nhân, thì các nhà sản xuất Trung Quốc biến mất một cách vô hại – đó là một điều sỉ nhục đối với tri giác của chúng ta và cả xứ Xcôt-len.

Trách tội làm hàng giả #1: Không thể làm cho chì của Trung Quốc biến mất

Ngày mùng 2 tháng Tám, Mattel thu hồi 1,5 triệu đồ chơi Trung Quốc của hãng Fisher-Price, bao gồm cả các nhân vật yêu thích như Nhà thám hiểm Dora, Chim Lớn, và Elmo – vì chúng có chứa sơn pha chì. Vào tháng 6, khoảng 1,5 triệu đồ chơi tàu hỏa gỗ nhãn hiệu Thomas & Friends, nhập khẩu từ Trung Quốc, bị thu hồi do vấn đề sơn chứa chì. Chì là độc tố nếu trẻ nhỏ cho vào miệng.

- MSNBC.com

Chúng ta đã làm quen với vai trò của sự sản xuất sản phẩm kém chất lượng Trung Quốc trong việc tạo ra thực phẩm và thuốc gây chết người. Chúng ta đã thấy trong Chương 2 khi các nhà kinh doanh có tâm địa đen tối Trung Quốc đã cắt giảm chi phí bằng cách cho thêm các chất như melamine vào thức ăn cho vật nuôi và sun-phát chondroitin vào heparin. Tiếc thay, các nhà sản xuất Trung Quốc lại chơi cái trò ấy với nhiều sản phẩm khác. Điều này thể hiện rõ nhất trong cuộc chiến hiện tại nhằm đẩy các kim loại nặng như chì và cadmium xa khỏi các giá hàng bán lẻ Mỹ.

Chì tấn công trẻ em nhỏ khốc liệt nhất bởi vì bộ óc và cơ thể đang phát triển của chúng đặc biệt nhạy cảm với thậm chí những lượng tương đối nhỏ của kim loại nặng. Chỉ vì những liều lượng chì nhỏ, những đứa trẻ có thể bị những thương tổn không hồi phục được, mà trong cuộc sống sau này chúng sẽ sinh ra đủ thứ từ rối loạn thiếu sự tập trung và tính hiếu động thái quá, cho đến hành vi phạm tội, phình não, và hư hại các bộ phận cơ thể quan trọng. Bởi vì trẻ em chịu rủi ro nhiều nhất từ các tác động của chì, cho nên thật vô cùng đáng khinh rằng có

quá nhiều các sản phẩm Trung Quốc như vậy bị nhiễm chì lại nhắm đến trẻ em con cháu chúng ta – cho dù nó là các đồ chơi Phô Vùng có tính hình tượng, đồ trang sức làm rộn ràng trái tim tuổi thanh thiếu niên, hay các đoàn tàu bằng gỗ cổ điển.

Và nhân tiện, những kẻ làm giả mạo có tâm địa đen tối của Trung Quốc rất thích cho chì vào sơn, bởi vì, mặc dù gây ra hư tổn não vĩnh viễn, thì sơn pha chì lại khô nhanh hơn rất nhiều và do đó làm giảm đáng kể chi phí sản xuất. Chì cũng là một chất dễ gia công giá thấp thay thế cho các kim loại đắt hơn như nickel và bạc trong các sản phẩm như đồ trang sức và nữ trang rẻ tiền.

Như đoạn trích của MSNBC ở đầu phần sách này chỉ ra, trường hợp điển hình cho các tai ương chì Trung Quốc là công ty Mattel. Mấy năm trước đây nó đã dính vào một trong những vụ bê bối sản phẩm đình đám nhất trong kỷ nguyên hiện đại – một vụ mà hàng triệu đồ chơi bị thu hồi.

Một bài học quan trọng rút ra từ vụ thất bại do chì của Mattel là, ngược với cái niềm tin chính của một số nhà biện hộ Trung Quốc, việc có kinh nghiệm làm ăn lâu dài của các công ty Mỹ với Trung Quốc, hay việc họ tin tưởng họ đã phát triển mối quan hệ chặt chẽ với các nhà cung cấp Trung Quốc chẳng có ý nghĩa gì cả. Các công ty như Mattel vẫn có thể bị lừa – và con nít khắp thế giới vẫn có thể bị tổn thương.

Trách tội làm hàng giả #2: Cha ơi, thứ bột trên gò xe đạp ba bánh của con vậy?

Khi nói về chì, chúng tôi có thể tắc trách nếu không chia sẻ với bạn câu chuyện nhỏ này liên quan đến những xe đạp ba bánh Trung Quốc mà chúng đã được sơn bằng sơn bột chứa một lượng chì lớn. Câu chuyện này là đặc biệt thú vị bởi vì nó minh họa làm thế nào mà đôi khi tất cả chúng ta lại có thể bị biến thành nạn nhân bởi các “tội lỗi của sự bỏ sót” của các công ty Mỹ đồng lõa.

“Câu chuyện Xe ba bánh” đặc thù này bắt đầu do những sự lo ngại về chất lượng sản phẩm Trung Quốc năm 2007 khi một nhà bán hàng cho một khu trường học nội đô lớn đã quyết định xét nghiệm chì cho các sản phẩm làm tại Trung Quốc. Những xét nghiệm này, trên thực tế, đã phát hiện ra các xe ba bánh gây độc hại.

Với sự kiện đó, theo một giám đốc mua hàng của công ty vào lúc ấy, công ty đã đưa ra một lệnh “dừng giao hàng” đối với tất cả các sản phẩm để tránh không cho chúng đến với những người tiêu dùng khác. Sau đó công ty gửi toàn bộ số hàng còn lại của mình đến một nhà bán hàng địa phương để cào bỏ lớp sơn bột khỏi từng chiếc xe và các xe ba bánh được sơn lại. Đó là cách hành xử của doanh nghiệp đáng học tập.

Cái điều không đáng làm gương ở đây là “tội bỏ sót” sau đây: Theo vị nữ giám đốc bán hàng, công ty đã không thông báo cho khu trường học về các xe ba bánh *đã được giao*. Theo cô ấy biết, thì chưa từng có chiếc nào trong số xe đạp này được thu hồi.

Thực tế, một sự thu hồi có thể đã gây tổn kém đến phá sản cho công ty bán hàng và làm hại đến mối quan hệ lâu dài với người tiêu dùng. Điều mà câu chuyện này, giống như nhiều câu chuyện khác, minh họa là khi một hãng có tiếng của Mỹ làm ăn với một nhà sản xuất Trung Quốc để tiết kiệm tiền, thì hãng thường sẽ tự thấy bị mắc vào một vị trí tự hại mình. Ít nhất dựa trên câu chuyện này, bạn không nên tin cậy vào các công ty Mỹ rằng họ luôn luôn “làm điều đúng đắn”.

Trách tội làm hàng giả #3: Nếu họ không thích chì, hãy cho họ ăn cadmium

Walmart nói hôm thứ Tư rằng họ đang dỡ bỏ toàn bộ một dây chuyền đeo cổ và vòng tay nhãn hiệu Miley Cyrus khỏi các kệ hàng của mình sau khi các xét nghiệm thực hiện cho hãng tin AP đã tìm ra rằng các đồ nữ trang chứa hàm lượng cao của kim loại cadmium độc hại. ... Walmart đã biết về cadmium trong đồ nữ trang nhãn hiệu Miley Cyrus, cũng như trong một dây chuyền xuyên-vòng đeo tay khác vào hồi tháng Hai... nhưng vẫn tiếp tục bán các thứ hàng đó.

- Hãng tin AP

Sau khi đã bị bắt lỗi nhiều trường hợp sử dụng chì bất hợp pháp, những kẻ tâm địa đen tối Trung Quốc đã tìm ra một cách để làm giả các sản phẩm của họ bằng các kim loại nặng cũng gây chết người tương đương khác nhưng khó bị phát hiện hơn, như antimony, barium, và tệ nhất trong tất cả là cadmium.

Trên thực tế, cadmium thực sự là một tổ hợp của tai ương. Là một chất gây ung thư đã biết, nó có thể kích thích các phản xạ hô hấp nghiêm trọng như viêm phổi độc tính và chứng bệnh đau phổi. Cadmium cũng có thể hút các chất khoáng ra khỏi xương, do đó gây ra cơn đau xương sống và khớp trầm trọng trong khi làm xương dễ gãy; và nó có thể gây ra rối loạn hoạt động thận dẫn đến hôn mê.

Tất nhiên, độc tính ghê gớm của cadmium chưa từng làm cho những kẻ làm hàng giả Trung Quốc dừng việc thay thế nó cho kim loại chì dễ bị phát hiện hơn. Hơn nữa, Trung Quốc là nhà sản xuất kim loại này lớn nhất thế giới. Tiếc là, trong sự biến thái mới này của một trò của cá cũ, một số công ty lớn của Mỹ lại đã luôn sẵn sàng là những kẻ tòng phạm.

Ví dụ, vào năm 2010, hãng tin AP đã tiến hành một chiến dịch bí mật bằng cách cho tiến hành một loạt các xét nghiệm độc lập trên các sản phẩm Trung Quốc. Những xét nghiệm này đã tìm thấy sự có mặt của cadmium trong toàn bộ dòng đồ trang sức Miley Cyrus mà hãng Walmart đã quảng cáo như là một món đặc biệt cho tuổi mới lớn. Không cất nghĩa được – và thật đáng khinh – Walmart đã không dừng việc bán các đồ trang sức mấy tháng trời với lý lẽ rằng có thể sẽ là “quá khó để xét nghiệm các sản phẩm đã được bày trên kệ của hãng”. Trong cùng năm 2010, Walmart đã bị phát giác việc bán các mặt dây chuyền cho trẻ em có pha cadmium, được sản xuất để mô phỏng các nhân vật trong bộ phim Disney *Công chúa và Hoàng tử Éch*.

Trong một vụ tương tự, cửa hàng của hãng phim Warner Brothers ở Burbank, California, đã bị bắt quả tang khi các cốc uống nước *Wizard of Oz Tin Man* của họ bị phát hiện được phủ sơn chứa chì với mức độ cao hơn 1.000 lần mức cho phép của liên bang. Nồng độ chì cao cũng được phát hiện trong các cốc Người dơi *Batman* và Siêu nhân *Superman* – trong khi lớp men trang trí trong nhiều loại cốc cũng có các mức độ cadmium khá cao.

Khi được hỏi tại sao họ đã sẵn sàng gây hại trẻ em Mỹ, giám đốc điều hành hãng biểu tượng của nước Mỹ này đã chọn cách bảo vệ chính mình với câu trả lời đầy nghi ngờ: “Người ta thường hiểu rằng người tiêu dùng chính của các sản phẩm này là người lớn, thường là nhà sưu tập”. Ô, thật thế sao...

Trách “Sự lừa bịp chất lượng”: Khi mà các công ty của chúng ta nằm ngủ

Một khách hàng lớn phàn nàn rằng các chai của chúng ta đang được chế tạo quá mỏng. Nhà máy (Trung Quốc) đã lạng lẹ điều chỉnh các khuôn đúc để tốn ít nhựa hơn cho mỗi cái chai. Kết quả là, khi chai bị bóp dù là nhẹ nhất, thì nó cũng bẹp xuống... Sau khi điều tra, (chúng ta) phát hiện ra rằng chai đã trải qua hơn một lần biến đổi. Nhà máy đã nhiều lần điều chỉnh giảm nhựa đi trong giai đoạn mấy tháng trời. Những chiếc chai đầu tiên ra khỏi dây chuyền cứng chắc, nhưng sau đó chúng chỉ đạt mức chấp nhận được. Khi không còn ai trong chúng ta nhận ra sự thay đổi ban đầu nữa, thì nhà máy quyết định lại tiếp tục điều chỉnh... Đưa ít nhựa hơn vào làm chai sẽ khiến tiết kiệm tiền, nhưng khoản tiết kiệm này đã không được chia sẻ với nhà nhập khẩu. Chỉ có một thứ đưa đến cho nhà nhập khẩu là sự tăng rủi ro sản phẩm.

- Paul Midler, *Chế tạo tồi tại Trung Quốc*

Nay đã đến lúc cho tất cả chúng ta để trở nên quen thuộc hơn với một trong những trò chơi ưa thích nhất mà những kẻ làm hàng dỏm Trung Quốc hay chơi những kẻ nai tơ và những khách nước ngoài dễ tin. Trò chơi này mà chúng tôi gọi là Sự lừa bịp Chất lượng đi liền cùng với một trò chơi bổ sung mà chúng tôi phong cho cái tên là “Nọc độc Thượng Hải”. Sau đây ta sẽ thấy các trò chơi bắt đầu ra sao.

Một giám đốc người Mỹ, nôn nóng muốn thuê ngoài cho việc sản xuất của công ty mình để cắt giảm chi phí, tới Trung Quốc để tìm một nhà sản xuất Trung Quốc giá rẻ. Khi tìm được một ứng viên khả dĩ, vị giám đốc Mỹ trình bày các kế hoạch hay thiết kế chi tiết cho nhà sản xuất Trung Quốc, chi tiết hóa một cách chính xác những cái cần thiết. Lúc này, một trong ba điều có thể xảy ra.

Trong kịch bản tốt nhất, nhà sản xuất Trung Quốc ký một thỏa thuận lâu dài với công ty Mỹ, sản xuất các sản phẩm chất lượng cao với giá thấp, và hai bên sống thịnh vượng mãi sau đó.

Thứ hai, khả năng rất dễ xảy ra hơn là Nọc độc Thượng Hải. Ở đây, nhà sản xuất Trung Quốc từ chối lời đề nghị sản xuất sản phẩm – nhưng giữ lại bản thiết kế của công ty Mỹ. Trong vòng vài tháng, nhà sản xuất Trung Quốc đó đã đang chế tạo mặt hàng của công ty Mỹ để bán như là một đối thủ cạnh tranh – bằng cách sử dụng thiết kế ăn cắp của công ty Mỹ.

Khả năng thứ ba là Sự lừa bịp Chất lượng được mô tả bởi Paul Midler trong đoạn trích ở trên từ cuốn sách đầy tính phát hiện của ông với nhan đề *Chế tạo tồi tại Trung Quốc*. Sự lừa bịp Chất lượng bắt đầu khi nhà sản xuất Trung Quốc nhanh chóng chế ra một phiên bản thử nghiệm beta chất lượng cao của sản phẩm yêu cầu *một cách chính xác* so với quy định kỹ thuật. Trên cơ sở của mẫu hàng chất lượng cao đó, công ty Mỹ ký hợp đồng với nhà cung cấp Trung Quốc mới cho một khối lượng sản phẩm nhất định trên cơ sở hằng tuần hoặc hàng tháng.

Đầu tiên, công ty Mỹ sẽ rất rất hài lòng với vụ làm ăn. Chi phí được cắt giảm đáng kể - thường là tới 50%. Trong thời kỳ trăng mật này của Sự lừa bịp Chất lượng, công ty Mỹ vớ được lợi lộc béo bở; và chính vào lúc đỉnh điểm hạnh phúc này trong mối quan hệ thì Sự lừa bịp Chất lượng bắt đầu một cách nghiêm túc. Vì, theo thời gian, nhà sản xuất Trung Quốc - một cách chậm rãi, và đôi khi rất bé nhỏ/tinh vi - bắt đầu thay thế các nguyên vật liệu hay các bộ phận kém phẩm chất vào như là một cách gia tăng lợi nhuận. Cạo một tý ở đây, nạo một tý ở kia. Nhưng không bao giờ cạo quá nhiều trong một lần khiến cho sự điều chỉnh chất lượng có thể bị phát giác.

Tất nhiên, đội ngũ quản lý của công ty Mỹ càng non tơ, thì đội đó sẽ càng tin tưởng vào đối tác Trung Quốc để tiếp tục sản sinh ra các sản phẩm có chất lượng và bỏ qua sự thử nghiệm kỹ càng. Theo cách này, công ty Mỹ không chỉ đưa sản xuất của mình ra nước ngoài mà còn cho ra đi cả công tác quản lý rủi ro của mình.

Công ty Cao su Zhongce Hàng Châu bớt xén chi phí và giết người Mỹ

Công ty Zhongce Hàng Châu đã từ chối nói cho các nhân viên của công ty Foreign Tire Sales biết họ đã bỏ việc dán lớp dính cao su giữa lốp xe khỏi quá trình sản xuất được bao lâu rồi... công ty Foreign Tire Sales nói họ tin rằng họ đã mua khoảng 450.000 chiếc lốp đáng nghi ngờ từ công ty Trung Quốc. Zhongce ở Hàng Châu bán lốp cho ít nhất sáu nhà nhập khẩu hay nhà phân phối khác ở Mỹ.

- Thời báo New York

Một ví dụ điển hình về Sự lừa bịp Chất lượng có thể được lấy từ công ty Cao su Zhongce ở Hàng Châu. Trường hợp này là đặc biệt thú vị bởi vì nó một lần nữa minh họa cho thể tiền thoái lưỡng nan về mặt đạo đức mà chính các công ty Mỹ có thể rơi vào trong những mưu toan của các nhà sản xuất Trung Quốc.

Công ty Mỹ từng bị xỏ mũi là công ty Foreign Tire Sales ở Union, New Jersey. Trên thực tế, công ty Foreign Tire Sales đã nhập khẩu lốp được vài năm khi công ty Hàng Châu bắt đầu dùng chỉ một nửa của một lớp dính cao su quan trọng mà nó đảm bảo cho sự toàn vẹn chất lượng của những chiếc lốp. Khi thay đổi này diễn ra không bị phát hiện, thì công ty Hàng Châu đã leo thang trò lừa bịp bằng cách bỏ hẳn lớp dính cao su ra khỏi sản phẩm. Điều này được thực hiện, tất nhiên, chỉ để nạo xén mấy đồng xu lẻ từ chi phí sản xuất.

Cái giá của của Sự lừa bịp Chất lượng này là vô số vụ hỏng lốp, vụ đâm nhau của một xe cấp cứu ở New Mexico, và một vụ va chạm chết người ở Pennsylvania cướp đi hai sinh mạng và làm bị thương nặng người khác. Thật là ngạc nhiên, đội ngũ quản lý của công ty Foreign Tire Sales “đợi hơn hai năm để truyền đạt những nghi ngờ của họ về các vấn đề của những chiếc lốp”.

Trong khi đó, trong suốt toàn bộ trò chơi lừa bịp này, đội ngũ điều hành của công ty Hàng Châu đã ngăn chặn các đối tác Mỹ của họ không cho biết về việc bỏ lớp dính cao su trong lốp, nhưng công ty Foreign Tire Sales vẫn tiếp tục bán ra vô số lốp của Trung Quốc mặc cho các nghi ngờ. Trong cuộc thu hồi gần nửa triệu chiếc lốp sau đó, công ty Foreign Tire Sales hầu như đã bị phá sản trong khi công ty Hàng Châu tránh né được tất cả trách nhiệm.

Tại sao bạn không thể tin vào các nhà hành pháp Mỹ

Trong loạt bài Các Mối nguy ẩn dấu của mình, tờ Tribune đã làm rõ, Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng thiếu nhân sự và trì trệ đã thất bại như thế nào trong việc bảo vệ trẻ em khỏi các nguy hiểm trong các đồ chơi và các sản phẩm khác. Cuộc điều tra của tờ báo về các giường cũi phổ biến hiệu Simplicity nhấn mạnh rằng, ngay cả trong việc giải quyết hậu quả của một cái chết trẻ em, thì cơ quan này vẫn thiếu vai trò người kiểm soát của nó, khiến cho trẻ em dễ bị tổn thương với một mối nguy đã được biết rõ. Phỏng vấn và các bản ghi chép cho thấy nhân viên điều tra liên bang được phân công phụ trách vụ tử vong

của cậu bé Liam đã không kiểm tra giường cũi trong lần tìm hiểu ban đầu của ông ta và đã không lần ra được model hay nhà sản xuất. Nhân viên điều tra Michael Ng nói trong một cuộc phỏng vấn tháng này: “Chúng tôi nhận nhiều vụ; khi tôi làm một báo cáo, tôi nộp nó và thế thôi. Tôi tiến hành vụ khác. Chúng tôi có thể dành thêm thời gian, nhưng chúng tôi phải làm theo mệnh lệnh. Chúng tôi phải đi tiếp”.

- Chicago Tribune

Một trong những câu chuyện về đồ rê tiền Trung Quốc kéo dài nhất trong lịch sử Mỹ - cuộc chiến đấu để giữ cho các trẻ em của chúng ta an toàn trong giường cũi và xe đẩy của chúng - nhấn mạnh một cách thích đáng điểm cần lưu ý là bạn sẽ không được bảo vệ thích đáng khỏi đồ rê tiền Trung Quốc nhờ vào hệ thống quy định và an toàn sản phẩm của Mỹ. Trên thực tế, các giường cũi và xe đẩy làm tại Trung Quốc đã và đang cắt cửa, làm chết ngạt, đánh bẫy, và bóp nghẹt trẻ em Mỹ trong hơn 5 năm qua.

Nạn nhân được ghi nhận đầu tiên của xe nôi Trung Quốc là em bé Liam Johns vào năm 2005. Người mẹ đau buồn của em nói với hãng tin CBS News: “Thành bên của giường cũi đã bật ra tạo thành một chữ “v”, nó khiến cho con tôi trượt hết bị kẹt chân và sau đó kẹt cổ. Tôi đã hô hấp nhân tạo cho cháu và đợi xe cấp cứu đến, họ đưa con tôi tới bệnh viện và nó chết ở đó”.

Thực tế, cái chết của bé Liam có thể đã vô ích. Cả công ty bán giường cũi Trung Quốc nhập khẩu – hãng Simplicity đóng ở Pennsylvania – lẫn Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng, đã không cảnh báo cho các bậc cha mẹ biết về mối nguy của cái cũi chết người theo một cách thức khẩn trương kịp thời. Như tờ *Chicago Tribune* đã tường thuật, “mặc cho có 55 khiếu nại, bảy trẻ em bị mắc vào bẫy, và ba cái chết, nhưng phải mất hàng năm trời để Ủy ban An toàn sản phẩm tiêu dùng ra cảnh báo về 1 triệu chiếc giường cũi khuyết tật”.

Tại sao bạn không thể tin vào các công ty Mỹ

Vấn đề với Trung Quốc là họ coi sản xuất cầu thả là việc làm bình thường. Luôn có một khả năng là có cái gì đó do họ chế tạo sẽ làm tổn hại hoặc giết chết trẻ em. Thực ra, công ty Maclaren Strollers đã làm điều tương tự đối với trẻ em. Nó đã cắt đi các ngón tay trẻ con... Tôi phải thắc mắc tại sao các công ty Hoa Kỳ của chúng ta vẫn đang tiếp tục chuyển công ăn việc làm tới Trung Quốc, tiếp tục một cách có hiệu quả việc gây nguy hiểm cho con cháu chúng ta. Họ chắc chắn hiểu được mối nguy hiểm, nhưng theo tiếng gọi của lợi nhuận họ đang sẵn sàng đưa trẻ em và con nít của chúng ta vào vòng rủi ro.

- Gary Davis, CEO đã nghỉ hưu

Nếu Trung Quốc tiếp tục chuyển đến chúng ta rất nhiều hàng hóa độc hại và nguy hiểm như vậy, tại sao các nhà phân phối Mỹ như *Foreign Tire Sales*, *Simplicity*, và *Walmart* lại không có các biện pháp đề phòng hơn trước khi bán chúng cho công chúng vốn không biết về mối nguy và đầy lòng tin tưởng? Đó là một câu hỏi rất hay, đặc biệt bởi vì nhiều trong số các công ty Mỹ đã bị dính líu vào nhiều vụ bê bối thu hồi sản phẩm khác nhau – từ Burger King và Coca-Cola tới Mattel, Walmart, và Warner Bros. – họ có các thương hiệu rất có giá trị cần phải bảo vệ.

Vì chúng ta đã thấy các công ty khác nhau - từ một nhà bán lẻ lớn cho nước ngoài bé tí đến kẻ khổng lồ Walmart – đã xử lý các vụ khủng hoảng chất lượng sản phẩm Trung Quốc ra sao, nên câu trả lời cho câu hỏi này là rất đáng lo. Nó cho thấy rằng phản ứng xạ tức thời của rất nhiều công ty Mỹ đơn giản chỉ là che dấu cái móng vuốt tập thể của chúng – hơn là thú nhận các lỗi của chính họ và tăng cường thêm các nỗ lực của họ để kiểm soát đồng đồ rẻ tiền Trung Quốc mà họ cung cấp. Bởi vì điều này là sự thực – và bởi vì tất cả năm hàng phòng ngự chống lại Cái chết bởi đồng đồ rẻ tiền Trung Quốc đã tan vỡ - nên chúng ta hiện nay cần phải tự mình xử lý lấy các vấn đề. Chúng tôi sẽ chỉ cho bạn một cách chính xác làm thế nào để thực hiện điều đó trong chương cuối cùng của cuốn sách này. Nhưng đồng thời, chúng ta phải hiểu được rằng chúng ta không thể thay đổi hành vi mua và tiêu dùng của chúng ta cho đến khi chúng ta hoàn toàn hiểu rõ nguyên lý nền tảng này:

Các sản phẩm Trung Quốc có vẻ “rẻ” lại thực sự là đắt hơn nhiều các hàng thay thế phi-Trung Quốc sau khi bạn lập danh sách các rủi ro về tàn tật hay tử vong và thêm vào bản tính toán mua hàng đó mọi chi phí khác nhau về pháp lý, luật, và tiền của người đóng thuế mà các sai hỏng của hàng Trung Quốc gây ra.

Như vậy điều đầu tiên tất cả chúng ta cần làm khi chúng ta đi mua sắm là phải cẩn thận kiểm tra mọi nhãn mác. Nếu đó là “Made in China”, hãy bỏ nó xuống, trừ phi bạn tuyệt đối và rất vô cùng cần nó và không thể tìm được một món thay thế hợp lý. Và nếu bạn tuyệt đối và rất vô cùng phải có sản phẩm đó, hãy có những biện pháp đề phòng thích hợp.